Nr. 31

4 augustus 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

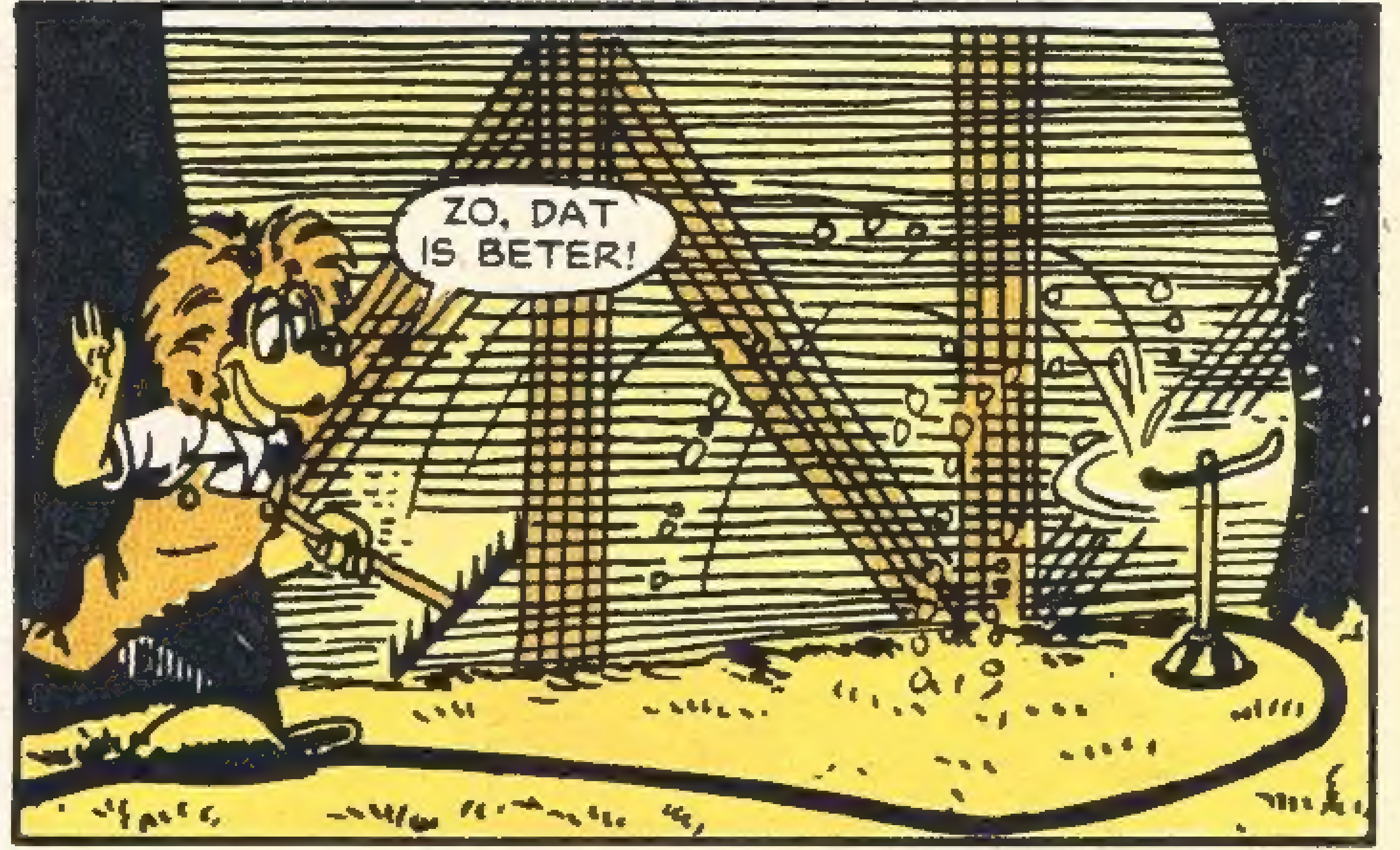
van de Rebellenclub

LEONARD

LEUK DAT JE ME HELPT IN DE TUIN!
IK DOE HET GRAAG, MENEER!

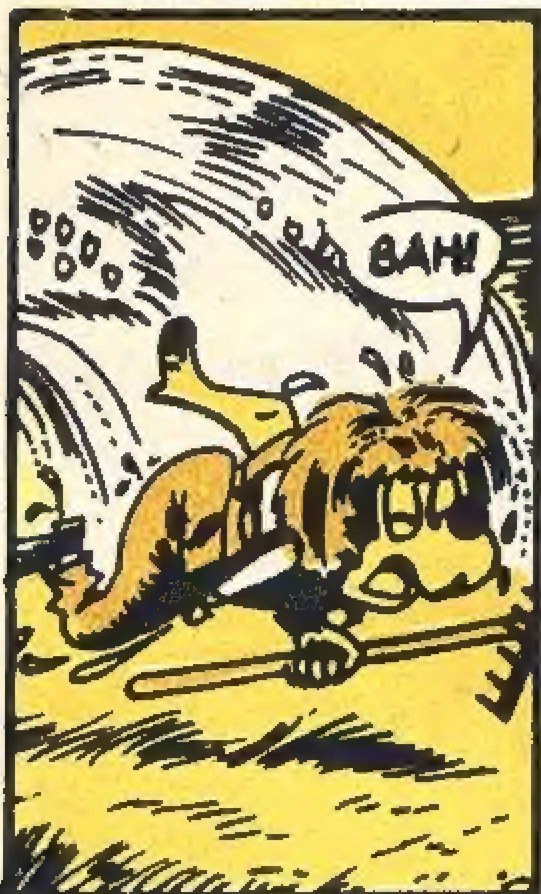

HÈ, WAT DOM VAN ME!

ZO, DAT IS BETER!

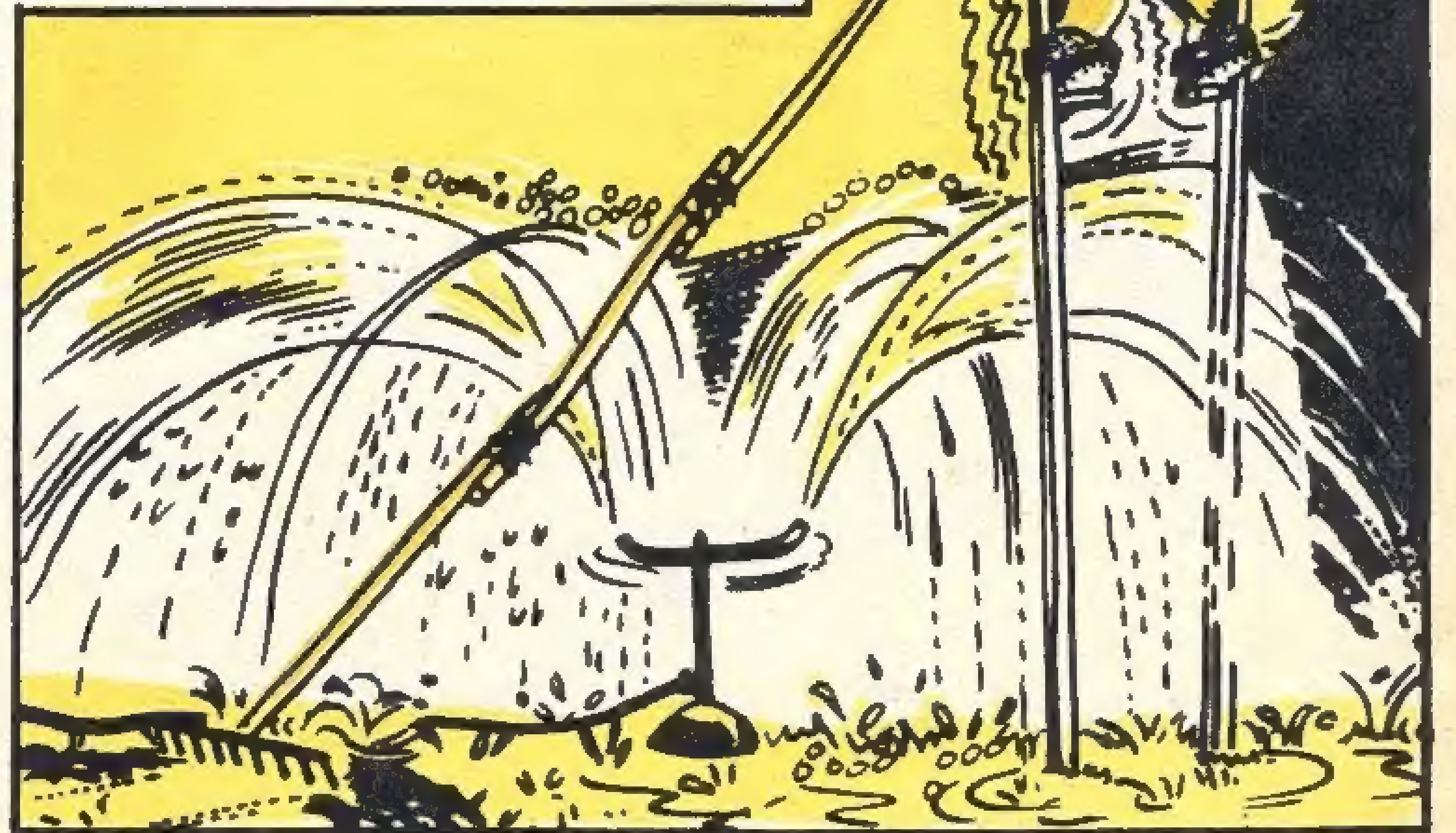

NU OVER DE SLANG LOPEN...

JA, MAAR NU ZAL IK ER TOCH AF MOETEN!

MAAR ZO WÉL!

BAH!

ZO GAAT HET NIET!

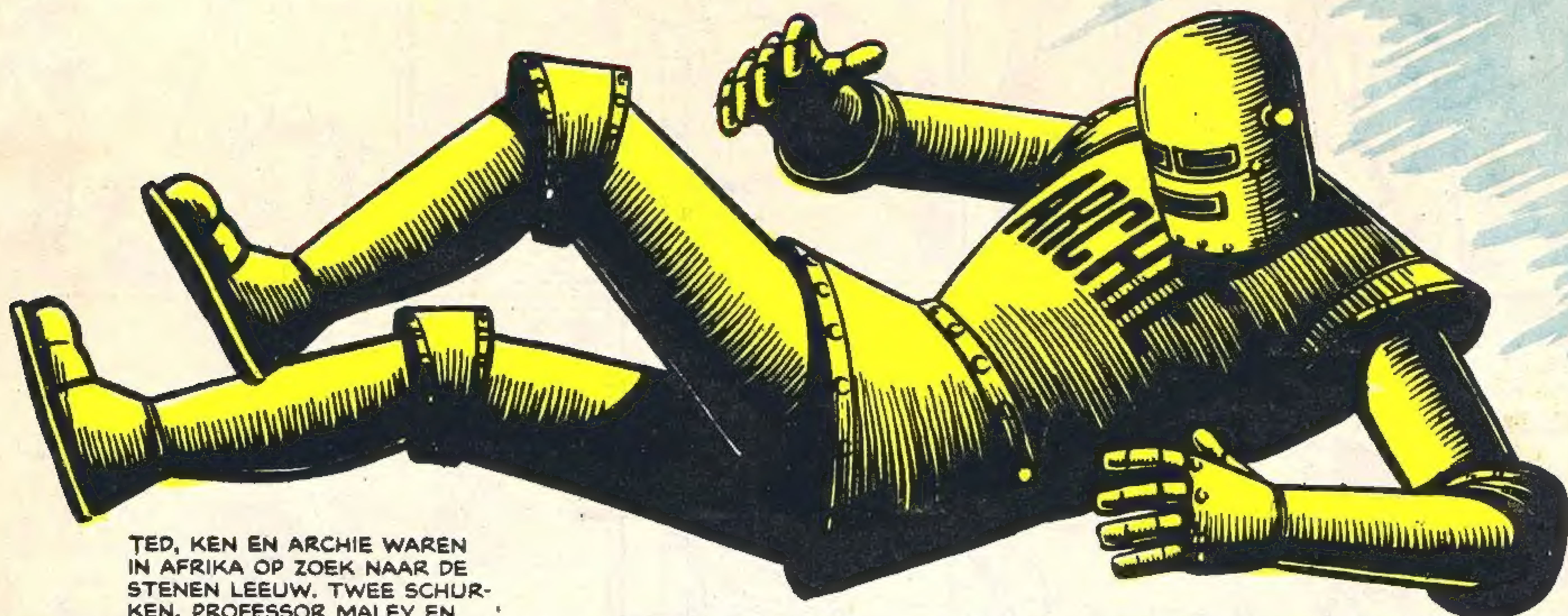
Padden

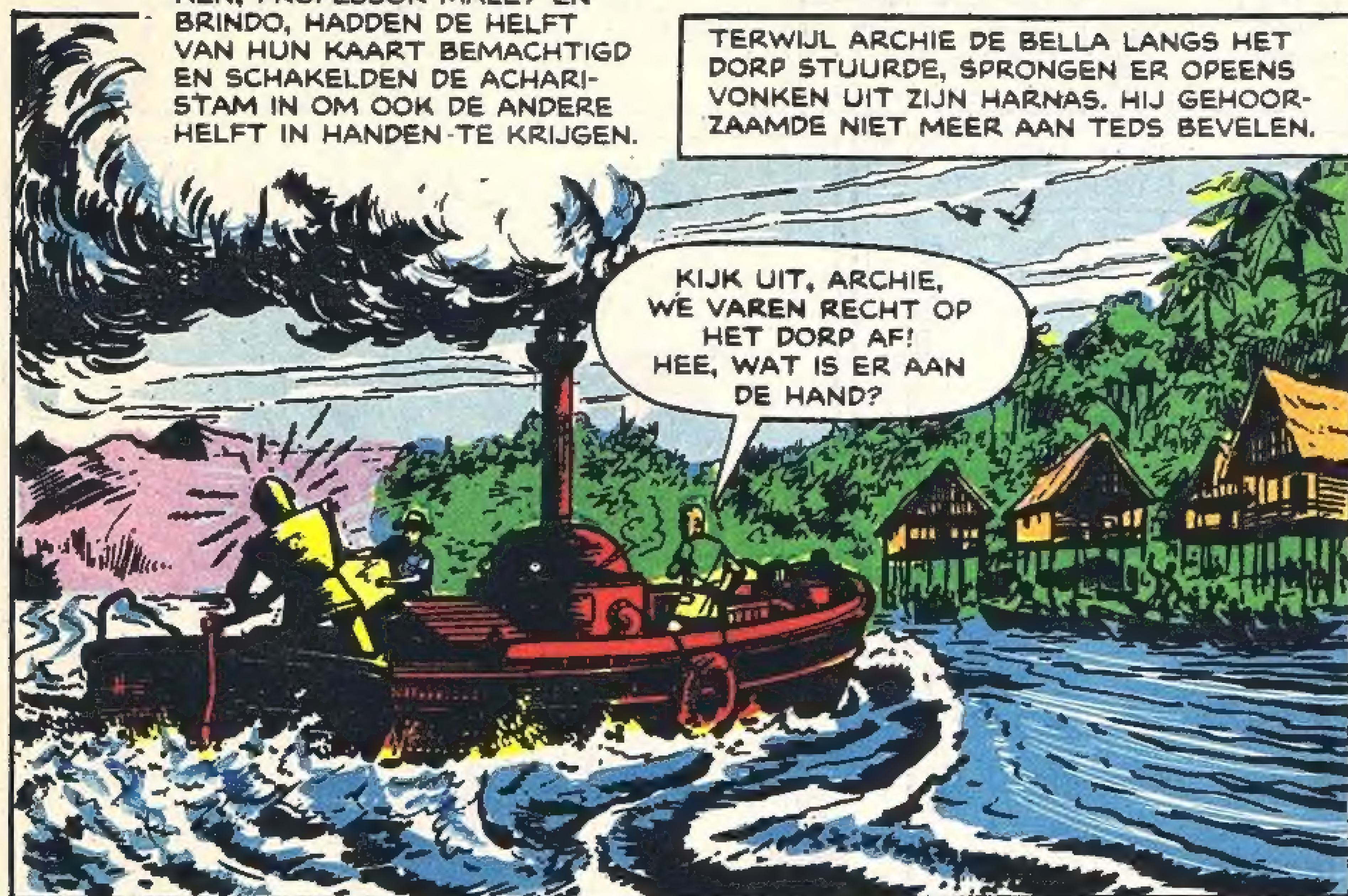
De meeste mensen zijn niet erg op padden gesteld; ze vinden ze een beetje griezelig. Misschien komt dat wel door hun grote, uitpuilende ogen of door het feit dat je ze vooral 's avonds en 's nachts ziet en niet op klaarlichte dag. Hoe het ook zij, padden zijn nuttige dieren. Ze leven voornamelijk van torren, spinnen, kevers en motten, kunnen een ongelooflijke hoeveelheid van deze beestjes naar binnen werken en houden daarmee de tuin vrij van insekten. Als een pad een prooi ziet, hypnotiseert hij die als het ware met zijn ogen, waarna hij hem met zijn kleverige tong in een flitsende beweging grijpt.

's Winters houden padden een winterslaap in de aarde of in holen en spleten. In de lente komen ze te voorschijn en zoeken een broedplaats. Dit broeden gebeurt in water, net als bij kikkers. Nu zijn padden nogal kieskeurig wat hun broedplaats betreft: ze zullen nooit in de eerste de beste vijver of sloot gaan broeden, maar zoeken de plaats op, waar ze het jaar tevoren ook gebroed hebben. Is deze plaats ver weg, dan zien ze er niet tegen op om een grote afstand af te leggen.

Padden kunnen erg oud worden. Er is een exemplaar bekend, dat een leeftijd van zesendertig jaar haalde.

De man van staal

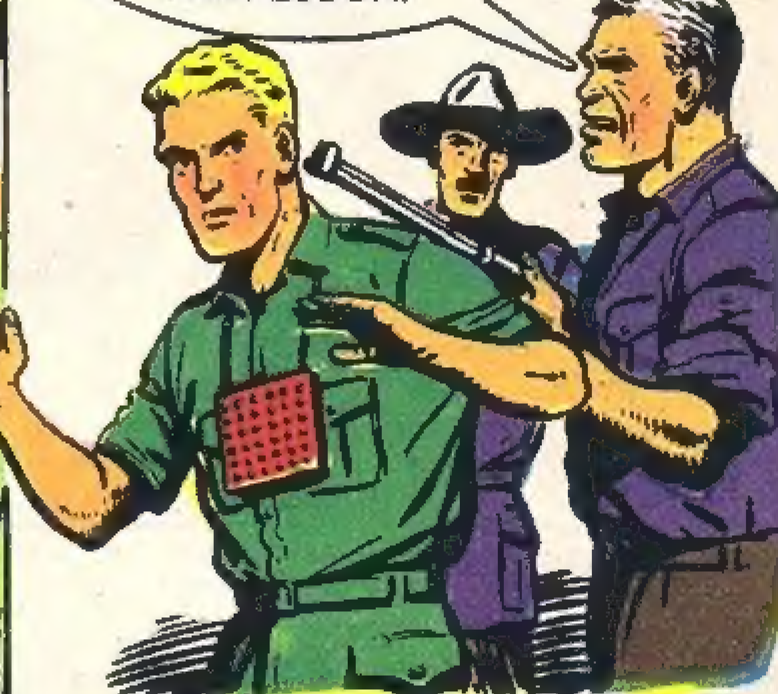

MET EEN DOFFE DREUN LIEP DE BELLA VAST OP DE OEVER.
WE MOETEN HEN VERSLAAN!

VLUG NAM TED DE HALVE KAART VAN KEN OVER
HIER ZIJN MALEY EN BRINDO NAAR OP ZOEK, MAAR ZE ZULLEN HET NIET KRIJGEN!

VLUG STOPTE TED HET STUK PAPIER IN DE MOND VAN ARCHIE.
DAT IS DE BESTE PLAATS OM HET TE VERBERGEN!

TOEN SPRONG ARCHIE AAN LAND.
ZOLANG MALEYS ZENDER OP HEM GERICHT IS, KAN IK NIETS BEGINNEN!

ARCHIE GING VERDER MET DE VERNIELING!

EVEN LATER...
HANDEN OMHOOG JIJ EN GEEF JE ZENDER AAN DE PROFESSOR!

TED KON NIET ANDERS DAN GEHOORZAMEN. PROFESSOR MALEY SCHAKELDE ZIJN ZENDER UIT EN ARCHIE VIEL OP DE GROND.
MANNEN VAN DE ACHARISTAM, IK HEB JULLIE VIJAND VERSLAGEN!
U BENT EEN MACHTIG MAN!

ALS PROFESSOR MALEY NIETS GEZEGD HAD, WAREN TED EN KEN DIRECT GEDOOD.
DOOD AAN DE BLANKEN EN HUN IJZEREN VRIEND!
WACHT EVEN, M'TULA! IK HEB EEN VERZOEK!

DE VRIENDEN WERDEN OP RUWE WIJZE NAAR HET DORPSPLEIN GESLEEPT.
EEN VAN JULLIE HEEFT DE HELFT VAN DE KAART. ALS JE HEM NU GEEFT, ZAL IK DE ACHARI'S VRAGEN JULLIE LEVEN TE SPAREN!
NEE, IK DENK ER NIET AAN!

TOEN KWAM HET OPPERHOOFD M'TULA MET EEN ANDER PLAN.
WIJ ACHARI'S KENNEN VELE MANIEREN OM EEN VIJAND AAN HET SPREKEN TE KRIJGEN!
GOED, M'TULA, DAN LAAT IK HET AAN JOU OVER!

TED EN KEN MOESTEN OP DE GROND KNIELEN.
WE ZULLEN HEN GAUW AAN HET PRATEN KRIJGEN, WACHT MAAR!
NIEMAND VERMOEDDE DAT VANUIT EEN BOOM IN DE BUURT EEN ZOGENAAMDE LUIPAARDMAN TOEKEEK...

De roep van het circus

DEBBIE WEST EN HAAR HOND TEX WERKTEN BIJ CIRCUS MELWIN. OP EEN NACHT KONDEN ZE NIET SLAPEN EN WANDELDEN NAAR DE GROTE TENT. EN DAAR...

HOOG IN DE NOK VAN DE TENT ZAT EEN ONBEKENDE ACROBATE EN HAAR STEM SCHALDE DOOR DE RUIMTE.

CIRCUS MELWIN ZAL TEN ONDER GAAN! LUISTER NAAR MIJ!

HET MEISJE VERDWEEN IN DE SCHADUWEN EN DEBBIE STAARDE VERBAASD OMHOOG.

ZE... ZE IS WEG! ZE MOET ERGENS DOOR EEN OPENING IN HET DAK VERDWENEN ZIJN!

HIER BUITEN IS OOK NIETS TE ZIEN! ZE IS VAST LANGS DIE TOUWEN OMLAAGGEKLOMMEN!

DEBBIE BRACHT TEX WEG EN TOEN ZE NAAR PAULA'S WAGEN GING...

DAAR STAPT IEMAND IN EEN AUTO! DAT IS DIE ACROBATE...

DE AUTO REED WEG EN DEBBIE GING NAAR BINNEN.

ZAL IK PAULA VERTELLEN WAT IK GEZIEN HEB? NEE, ZE ZOU ME VAST NIET GELOVEN!

DE VOLGENDE DAG...

KIJK!

DIE GRAPJAS IS WEER EENS BEZIG GEWEEST!

SAMEN MET TOM MORDEN LIEP DEBBIE NAAR DE ANDEREN.

WAT IS ER AAN DE HAND, TOM?

KIJK DAAR MAAR EENS!

OP HET ZEIL VAN DE TENT STOND IETS GESCHREVEN.

CIRCUS MELWIN ZAL SPOEDIG TEN ONDER GAAN! DE GEMASKERDE ACROBATE

DEBBIE VERTELDE WAT ZE 'S NACHTS GEZIEN HAD.

WEER DIE GEMASKERDE ACROBATE!

JAMMER DAT JE HAAR NIET GOED GEZIEN HEBT. ZE HEEFT AL EENS MEER ZO IETS UITGEHAALD!

MAAR DE BAAS DENKT DAT ZE ALLEEN MAAR GRAPPIG WIL ZIJN! KOM, WE GAAN ONTBIJTEN!

IN DE KANTINEWAGEN WERD DEBBIE DOOR IEDEREEN BEHALVE DOOR PAULA GEGROET.

MENEER MELWIN HEEFT GEZEGD DAT HIJ VANMORGEN ONS NUMMER WIL ZIEN, TOM!

HA, DAAR HEBBEN WE SAM! SAM IS ACROBAAT OP DE FIETS. HIJ KAN ER ALLERLEI KUNSTJES OP!

DEBBIE, DE BAAS WIL JE SPREKEN!

VLUG GING DEBBIE NAAR MENEER MELWIN.

IK WIL DAT JE EEN WILDEDIERENNUMMER GAAT INSTUDEREN, DEBBIE!

EEN WILDEDIERENNUMMER! DAT HEB IK ALTIJD AL GRAAG GEWILD! MAAR MET WELKE DIEREN?

TEX, KOM HIER! BLIJF VAN DIE BAL AF!

TEX VING DE BAL OP ZIJN NEUS OP EN LIET HEM DAAR STUITEN.

HET WAS ZIJN LEUKSTE KUNSTJE.

DIE BAL IS NIET VAN JOU!

WAT EEN KNAPPE HOND!

IK ZIT IN MOEILIJKHEDEN, MAAR IK GELOOF DAT JOUW HOND ME ERUIT KAN HELPEN!

OLIVIER en de zeerovers

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het 111e Regiment Infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott maken in India het vervoer mee van drie schatkisten, die door een groep soldaten van Mandelpore naar Madras gebracht moeten worden. Vaandrig Boscowen voert het bevel en sergeant Trott, Pollies vader, en soldaat Pilchard zijn ook van de partij. Onderweg ontmoeten Pollie en Olivier Paul Carvell, schrijver van de Overzeese Compagnie. In Bombay gaat de hele groep aan boord van het schip de* Eenhoorn. *Olivier ziet een dikke Indiër, Asaf, die meegaat naar Madras. Onderweg bespieden Olivier en Paul hem in het ruim van het schip. Olivier wordt ontdekt en Asaf beschuldigt hem ervan dat hij hem een kostbare ring ontstolen heeft. Even later wordt de* Eenhoorn *aangevallen door een zeeroversschip. Pollie, Olivier en Paul bevinden zich in een roeiboot. Na een kort gevecht verdwijnen de zeerovers weer. Asaf, vaandrig Boscowen en de schatkisten zijn verdwenen. Trott en Pilchard gaan op zoek naar Pollie, Olivier en Paul, die ergens op zee dobberen. Dezen ontdekken een eiland en gaan aan land. Al gauw blijkt dat ze niet alleen zijn. Eerst verdwijnt Paul, daarna Olivier. Intussen naderen sergeant Trott en soldaat Pilchard het eiland. Pollie ontmoet de zeerover Grijnzende Murphy, die later door Trott en Pilchard overmeesterd wordt. De jongens worden bevrijd en samen nemen ze een kijkje in de grotten, die als opslagplaats van de zeerovers dienst doen.*

Binnen vonden ze vier grotten achter elkaar, die maar schaars verlicht waren, doordat er kleine openingen bovenin waren. Al gauw was het gezelschap een en al verbazing over hetgeen ze er aantroffen. Er lagen een dozijn geweren in een rek, alle goed ingevet, vaten kruit, kisten met kogels. Verder vonden ze nog een voorraad zeildoek, touwen en kabels in keurige trossen.

Pollie uitte een kreet van verrukking toen ze een grote kist vol tafelzilver vond — messen, vorken, lepels, zilveren en tinnen schalen, zoutvaatjes en een paar prachtig bewerkte kandelaars.

,,Dat zullen ze wel in de hut van de kapitein van een mooi schip buitgemaakt hebben," zei sergeant Trott.

,,En hier heb je linnengoed!" riep Pollie uit. ,,Prachtige damasten tafellakens. Nu kunnen we de tafel eens netjes dekken."

Pilchard vond vaten met gezouten vlees, beschuiten en meel.

,,Pollie, nu kun je brood bakken. Eindelijk eens echt brood!"

,,Sergeant!" riep Paul vanuit een andere grot, ,,zou u misschien even hier willen komen?"

,,Wat is er, Paul?"

,,Dit, sergeant," zei Paul. Hij wees naar een kist van eikehout. Hij stak zijn han-

den erin en schepte er een handvol munten uit.

,,Zilveren munten, sergeant, en kijk! Er zitten ook een paar gouden tussen!"

De anderen kwamen er ook bij staan en grabbelden beurtelings in de schat. Dus dit was de buit van de zeerovers!

Olivier, die verderop aan het zoeken was, slaakte een blijde kreet en de anderen kwamen gauw kijken wat hij gevonden had.

,,Die kist met goudstukken was niet gek. Het eten is best, het tafelzilver is prachtig, de geweren zijn nuttig, maar dit, nou, dit is wel het allerbeste dat we konden vinden. Dat zal oom wel met me eens zijn."

,,Wat is dat dan wel, Olivier?" vroeg Trott gretig. ,,Staven puur goud?!"

,,Poeh! Iets veel beters, oom. Kijk maar, een kist vol thee!"

Sergeant Trott bewaarde even een vroom stilzwijgen. Toen zei hij op plechtige toon: ,,Olivier, mijn jongen, vroeger heb ik weleens reden gehad om je een standje te geven. Maar als het ooit in mijn macht ligt om jou, als je volwassen bent, tot korporaal te bevorderen, dan zal ik dat niet nalaten. Een hele kist vol thee, echte, geurige thee!" Hij wendde zich tot Pollie en ging voort: ,,Pollie, beste meid, ga eens vlug, heel vlug een heerlijke pot thee zetten. Ik ben de gelukkigste sergeant van het hele Britse leger."

Twee uur later zaten ze rondom de tafel, die gedekt was met een damasten tafellaken. Op de tafel stonden twee prachtige zilveren kandelaars met kaarsen erin. Ze hadden kostbaar bestek, karaffen met wijn en schalen waarop alleen nog de restjes lagen van een heerlijke stamppot. Ze hadden een goed maal verorberd en waren in een zeer vrolijke bui. Sergeant Trott begon aan zijn zevende kop thee.

Grijnzende Murphy was niet minder vrolijk dan de anderen, die aan de gezellige tafel zaten. Het vraagstuk, wat ze met hun gevangene moesten doen, was op onverwachte wijze opgelost. Murphy had zijn geschiedenis verteld en na enige aarzeling geloofden ze hem.

Hij was koksmaat geweest op een koopvaardijschip en door de zeerovers gevangengenomen. Om zijn leven te redden, had hij erin toegestemd om kok bij hen te worden. Zeerovers zijn gewoonlijk niet zulke kieskeurige eters, maar de kookkunst van de arme Murphy voldeed zelfs niet aan hun bescheiden eisen. Bovendien hadden ze gemerkt hoe onrustig, om niet te zeggen hoe bang hij altijd was als het tot een gevecht kwam.

Daarom hadden ze hem aan land gezet als bewaker van de voorraden op het eiland. Daar had hij nauwgezet zijn plicht gedaan, dankbaar als hij was dat hij nu de gelegenheid had om te doen wat zijn grootste plezier in het leven was, namelijk vissen.

Nu smeekte hij hun of hij alsjeblieft weer een eerlijk man mocht worden. Hij beloofde dat hij hen trouw zou dienen en dat hij zich, zodra ze weer in de bewoonde wereld waren, bij het 111de Regiment Infanterie zou aanmelden. Sergeant Trott vond dit goed, vooral omdat hij dan vijftig gulden aanwervingsgeld zou krijgen. Zo voegde Grijnzende Murphy zich als een vrij en herboren man en als rekruut van het regiment bij hun gezelschap.

,,Vrienden," zei sergeant Trott, terwijl hij tegen de muur van de grot leunde en de knopen van zijn jas losmaakte, ,,we hebben de kostbaarheden van de zeerovers ontdekt en alles is goed. Maar nu moeten we ons met de toekomst bezighouden, die minder rooskleurig lijkt doordat het zeeroversschip weleens heel erg dichtbij zou kunnen zijn."

,,Schitterend!" riep soldaat Pilchard en hij keek iedereen stralend aan.

,,Stil, Pharao, ik heb het over ernstige zaken," berispte de sergeant hem. ,,Soldaat Murphy, zoals ik hem nu gelukkig noemen mag, heeft ons verteld dat de *Maskerade* ieder ogenblik kan binnenlopen. Nu kunnen we twee dingen doen. We kunnen naar een ander eiland gaan: dan moeten we onze boot als veerboot gebruiken en drie keer de overtocht maken, of we kunnen hier blijven, en dan worden we op zijn minst gevangengenomen."

„Sergeant," zei Paul, „mag ik iets zeggen? Er is misschien nog een andere manier. We kunnen immers blijven en zelf de zeerovers arresteren? Dan het schip in beslag nemen en daarmee terugzeilen naar Voor-Indië met de zeerovers en al hun kostbaarheden?"

„Maar hoe zouden we dat, in naam van de zondagse broek van de sfinx, moeten doen?" vroeg Pilchard.

„Ik heb een plan, heren! Het is misschien wel wat riskant, maar het is te proberen."

„Verklaar je nader, Paul. Kom voor de dag met je plan en dan zullen we er plechtig over beraadslagen."

Paul stond op en legde uit wat hij van plan was. Er werd lang over geredetwist, maar tenslotte werd zijn voorstel toch aangenomen.

„Het is schandalig en gewaagd," zei de sergeant, „maar met beleid, oplettendheid en moed kan het best lukken. En áls het lukt, is het een enorme overwinning en krijgen we vast een forse beloning. Nou, vrienden?"

„Ik vind het een wonderbaarlijk goed plan, papa."

„Die goeie, ouwe Paul," zei Olivier, „ik ben ervóór, oom."

„U kunt op mij rekenen, maar geloof maar gerust dat ik duchtig in de piepzak kom te zitten," bibberde Murphy.

Volgens soldaat Pilchard werd het hun ondergang, maar toch deed hij mee.

„Dan, vrienden, moeten we doen wat ons te doen staat en ons klaarmaken voor het noodlottige ogenblik waarop de *Maskerade* zijn anker zal laten vallen voor Pollie-eiland."

Alle voorbereidingen werden getroffen en Pauls plan werd zorgvuldig gerepeteerd. Er stond voortdurend iemand op de uitkijk en ze verwijderden alle sporen van hun verblijf op het eiland. Het vuur werd gedoofd, Oliviers jas werd van de tak gehaald, alle voetafdrukken werden zorgvuldig uitgewist en de boot werd op het strand getrokken en verborgen.

Het was nu de derde morgen na de komst van sergeant Trott en soldaat Pilchard. Paul zat weer in zijn dagboek te schrijven, Pollie en Pilchard waren het zilver aan het poetsen onder veel gewrijf en gelach, sergeant Trott dommelde een beetje en Grijnzende Murphy repareerde zijn vislijn — toen opeens de vrede werd verstoord.

Olivier sprong de trap af met twee treden tegelijk en riep buiten adem: „Piraten, ahoy! Ze komen eraan, zo rustig als het maar kan."

„Ha!" riep de sergeant en krabbelde fluks overeind. „Hoe dichtbij zijn ze al?"

„Nog behoorlijk ver weg, sergeant. Ik kon alleen nog maar de zeilen boven de horizon zien. Zal ik teruggaan om de wacht te houden?"

„Nee, Olivier. Voorlopig moeten we allemaal bij elkaar blijven. Als ze ook maar een glimp van ons opvangen, worden ze achterdochtig en dan zou alles voor niets geweest zijn. We hebben tijd genoeg, nu er maar zo weinig wind is. Pollie, zet jij eens wat thee voor ons."

De tijd kroop voorbij. Ze legden de laatste hand aan de voorbereidingen en zaten tenslotte te geeuwen van zenuwachtigheid. Grijnzende Murphy begon wat sentimentele Ierse wijsjes te neuriën, totdat hem gezegd werd, dat hij zijn mond eens moest houden. Olivier en Paul gingen om beurten boven aan de trap kijken. Daar konden ze vanaf het strand niet gezien worden, terwijl ze toch konden horen wanneer de *Maskerade* het anker zou laten vallen.

„We weten nu allemaal precies wat we te doen hebben," zei sergeant Trott. „We hebben goed geoefend. Het hele plan hangt ervanaf of ze hier inderdaad in groepjes van twee of één voor één naar toe komen. Ze moeten dat eigenlijk wel, omdat de trap veel te smal is. De eerste twee die bij de ingang op wacht staan, zullen Olivier en ik zijn, en Pharao en Paul moeten klaar staan om ons af te lossen. Geef me eens een stuk zeildoek, Pollie."

Pollie gaf haar vader een vierkant stuk zeildoek dat speciaal voor hun doel gesneden was. Een dozijn van zulke stukken werd op een nette stapel bij de ingang van de tempel gelegd.

„Nu houd ik het zeildoek zó vast," legde sergeant Trott uit, „dan kan degene die binnenkomt het niet zien. En bovendien kunnen wij hem ook niet zien en je kunt gemakkelijker met iemand afrekenen als je zijn gezicht niet ziet. Zodra de zeerovers de trap afkomen, gooi ik dit zeildoek over hen heen en tegelijkertijd trekt Olivier aan het koord dat hij daar heeft neergelegd en trekt de benen onder hen weg — en wat doen ze dan?"

„Dan vallen ze natuurlijk," zei Pilchard.

„Reken maar, Pharao! En dan zitten ze vastgerold in dit zeildoek. Voordat ze weten wat er gebeurd is, tillen Olivier en ik ze op en dragen ze naar Murphy. Die schuift ze door de geheime deur, bindt de bundel zeerovers stevig vast en rolt hem achter in de grot. Als het even duurt voordat het volgende stel komt, doet hij de deur dicht. Begrepen?"

„Zo duidelijk als wat, sergeant," zei Murphy en wreef zich in de handen. „Het zal reuzelollig zijn om die gemene zeerovers eens van katoen te geven!"

Toen Trott en Pilchard een slokje van hun eerste kop thee wilden nemen, kwam Olivier hals-over-kop de trap af.

„Ik heb gehoord, dat ze het anker lieten vallen, sergeant! Ze zijn er! Ik kon ze horen roepen."

„Vooruit, vrienden!" beval de sergeant, terwijl hij zijn kop thee weer neerzette.

Kalm en zwijgend gingen allen op hun plaatsen staan. De sergeant stond klaar met het zeildoek, Olivier lag op zijn knieën om stevig aan het touw te kunnen trekken, zodat de zeerovers een flinke smak zouden maken. Soldaat Pilchard stond achter hem om hem zo nodig te helpen en om hem later af te lossen. Grijnzende Murphy wachtte handenwrijvend bij de ingang van de grot, Pollie sprong opgewonden heen en weer, totdat haar vader haar maande eens wat rustiger te zijn.

Alles was doodstil. Olivier, die het dichtst bij de ingang stond, luisterde. Zijn gezicht stond gespannen. Opeens stak hij zijn hand omhoog. Ze hoorden voetstappen dichterbij komen. . .

De voetstappen hielden boven aan de trap even op en begonnen toen heel langzaam naar beneden te komen.

„Dat is er eentje om mee te beginnen," fluisterde de sergeant. „Klaar! Even wachten — nu!"

De list lukte prima. Toen de zeerover na de laatste trede de hoek omkwam, hield de sergeant het zeildoek omhoog en Olivier zat op zijn hurken met de beide einden van het touw in de hand. Bliksemsnel werd het zeil over de zeerover heen gegooid en Olivier, die uit alle macht aan het koord trok, voelde dat het tegen de enkels van de man sloeg, en de piraat tuimelde omver. Zijn kreten klonken gesmoord van onder het zeil vandaan, en sergeant Trott en Olivier sleepten de kronkelende en tegenspartelende bundel over de vloer, totdat Murphy de man overnam en hem de grot in rolde. Na de bundel nog steviger vastgeknoopt te hebben, trok hij hem nog dieper de grot in en deed de deur dicht.

Soldaat Pilchard en Paul stonden klaar voor het volgende slachtoffer. Sergeant Trott wachtte hijgend, maar triomfantelijk met Olivier tot het derde slachtoffer (of groepje slachtoffers) onderhanden genomen moest worden.

„Daar komt weer wat," fluisterde Paul, „deze keer twee, geloof ik."

„Laat ze maar komen," zei Pilchard.

Het ging precies als de eerste keer. Het zeildoek werd over de twee rovers heen gegooid, Paul trok aan het koord en ze vielen als een zak zout neer.

„Trek ze weg," siste de sergeant, „er komen er nog een paar aan. Olivier, pak het koord! Vlug jongen, vlug!"

Olivier had nog maar net tijd genoeg om zijn valstrik te leggen en sergeant Trott greep het zeildoek. Weer werden er twee zeerovers overvallen. Olivier rukte aan het koord, maar nu struikelde slechts één van de piraten. De ander kon nog net op de been blijven.

Er ontwikkelde zich nu een verwarde worsteling. De zeerovers bleken sterke kerels te zijn en ze deden zulke hevige uitvallen, dat sergeant Trott en Olivier zich tot het uiterste moesten inspannen om ze vast te houden. Ze hadden het er zo druk mee, dat ze nauwelijks het geschreeuw en gebrul achter zich hoorden; soldaat Pilchard en Paul hadden ook een zware dobber aan hun slachtoffers. Grijnzende Murphy was erbij gekomen, maar in plaats dat hij een nette bundel zeerovers kon aanpakken, was er een hevig gevecht aan de gang. Opeens wist een van de piraten los te komen.

De sergeant was net bezig zijn beide slachtoffers de baas te worden en ze veilig en wel in het zeildoek te rollen, toen hij ruw werd weggetrokken en dwars door de grot werd gesmeten. Ook Olivier werd op dezelfde manier de grot in gegooid. Grijnzende Murphy zat verwezen op de grond; hij had een stomp tegen zijn kaak gehad waardoor hij even in de war was geraakt.

De zeerover, die deze schade had veroorzaakt, een man als een boom, keek woedend om zich heen. Toen riep hij uit alle macht: „Hierheen, mannen! Hierheen!"

Wordt vervolgd

Bliksemsnel werd het zeil over de zeerover heen gegooid en Olivier trok uit alle macht aan het koord.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

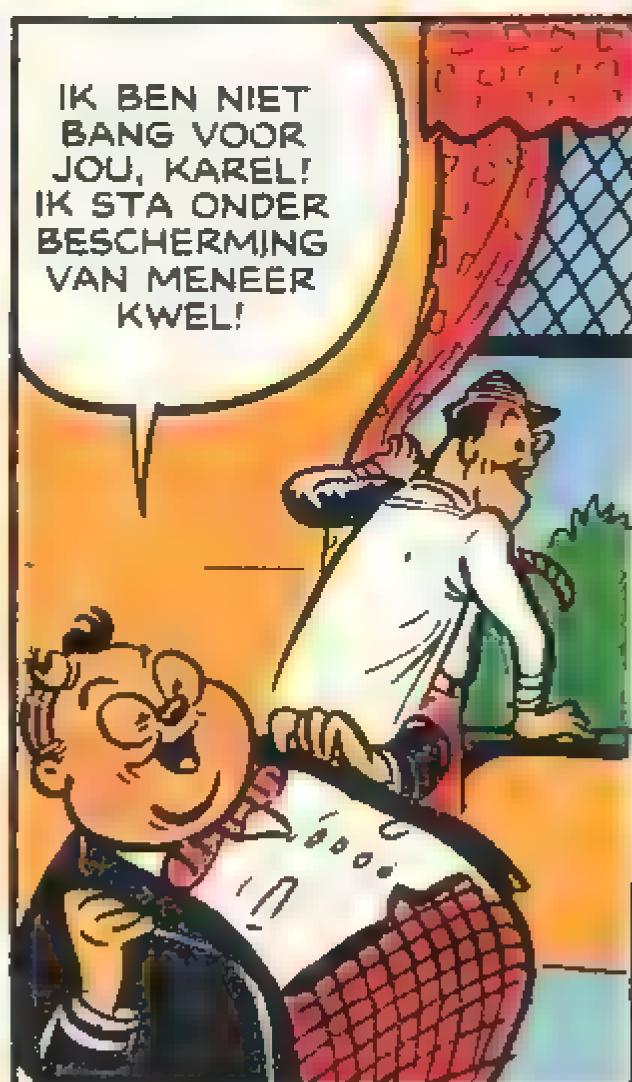

JUIST OP TIJD KWAM SINGH, EEN JONGEN UIT INDIA, BILLIE TE HULP...

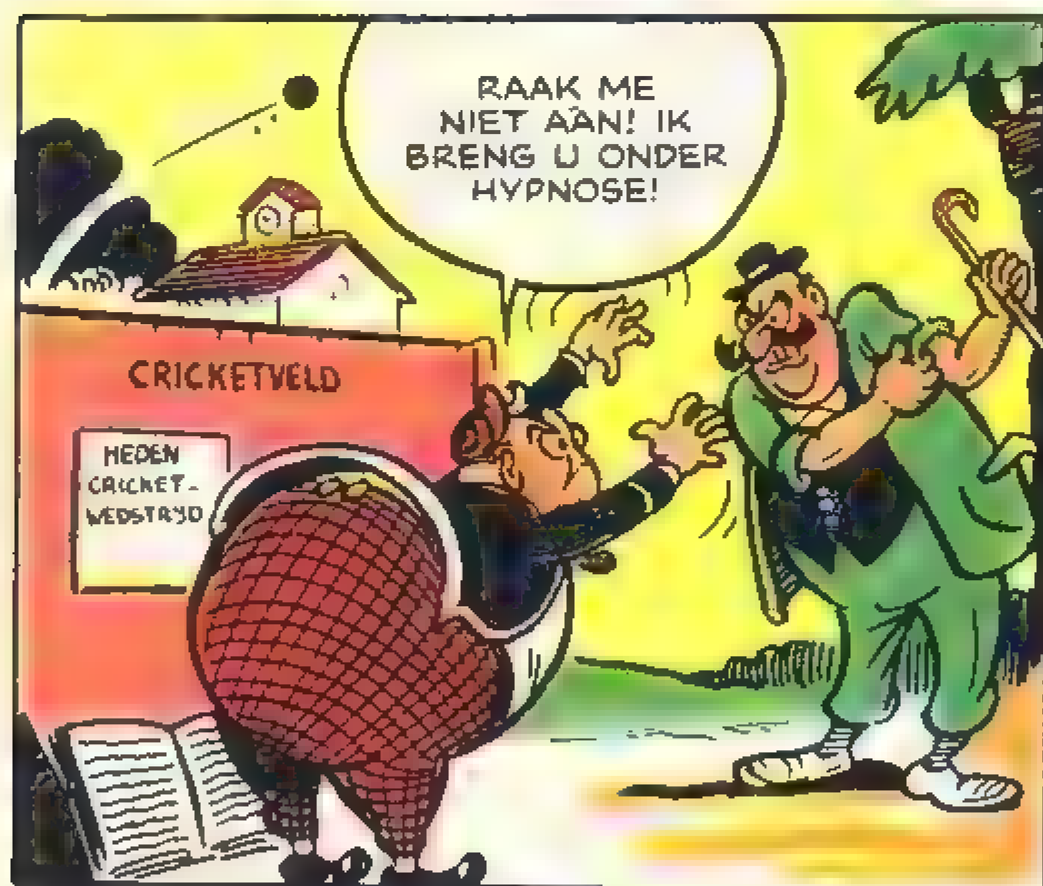

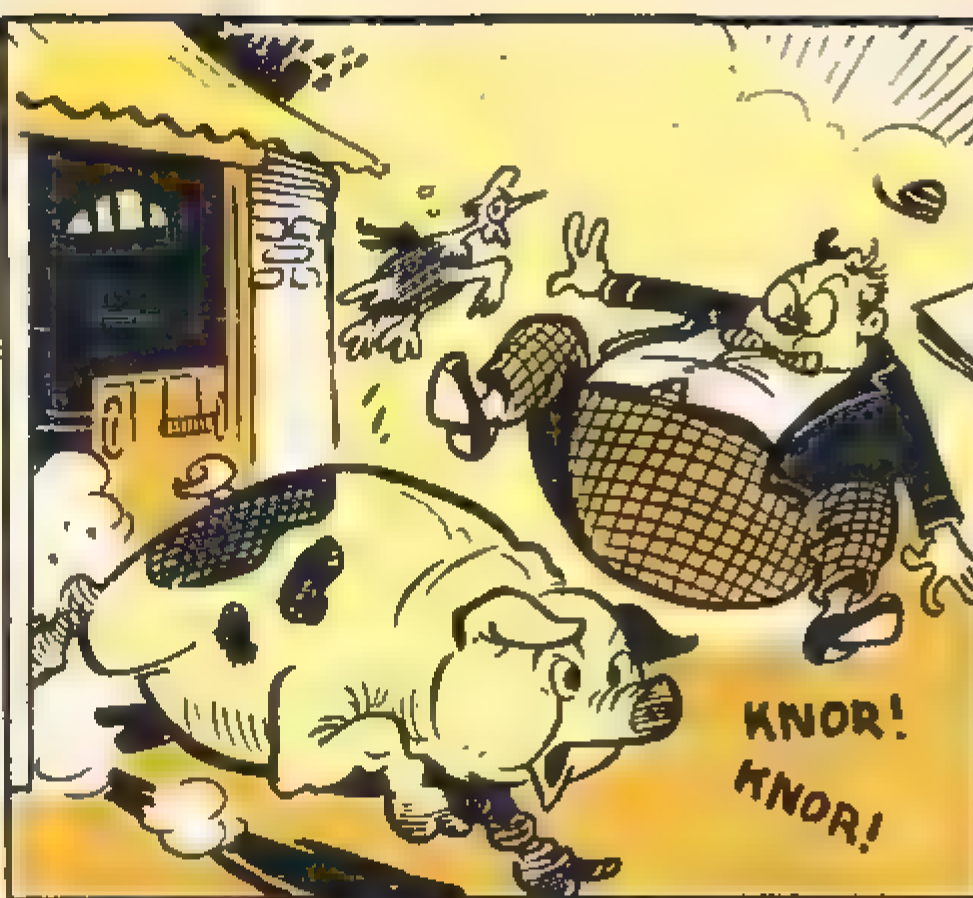

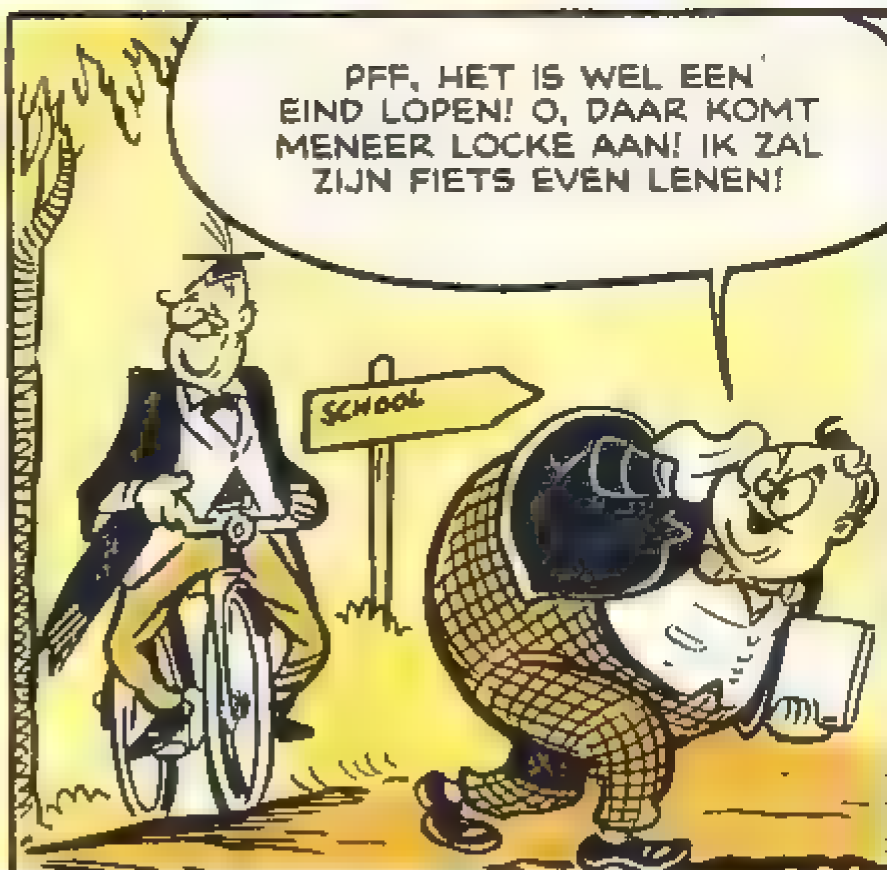

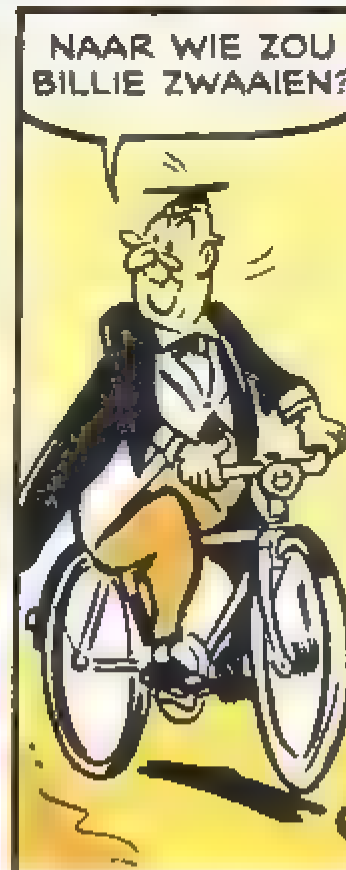

U DENKT NU DAT U EEN GROOT, DIK VARKEN BENT!
ALLES OVER HYPNOSE

KNOR!
KNOR!

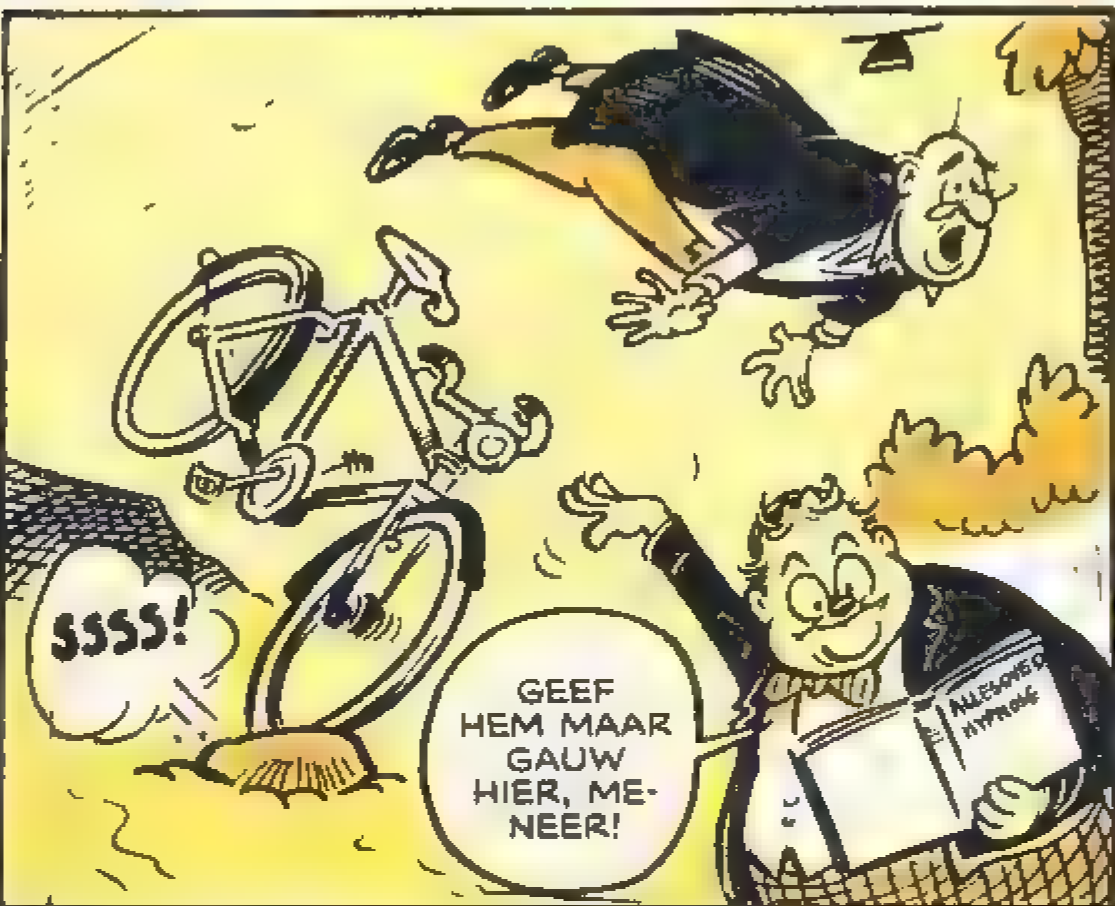

ALLE MENSEN, HIJ DENKT HET NIET ALLEEN, HIJ IS HET OOK!
KNOR!

ZO, IK KAN HYPNOTISEREN! IK GA NU TERUG NAAR SCHOOL EN DAN ZAL IK KAREL EENS ONDER HANDEN NEMEN!

PFF, HET IS WEL EEN EIND LOPEN! O, DAAR KOMT MENEER LOCKE AAN! IK ZAL ZIJN FIETS EVEN LENEN!
SCHOOL

NAAR WIE ZOU BILLIE ZWAAIEN?

GEEF HIER DIE FIETS EN VLUG EEN BEETJE!

SSSS!
GEEF HEM MAAR GAUW HIER, MENEER!

KRAK!
LIEVE HELP, HIJ HAD HEM TOCH WEL NETJES KUNNEN GEVEN?

ENFIN, HET IS WEER GELUKT! MET HYPNOSE KUN JE ALLES! WAT EEN UITVINDING!

BILLIE, KAREL ZEGT DAT HIJ GEHAKT VAN JE ZAL MAKEN ALS HIJ JE ZIET!
ZO, ZO, ZEGT KAREL DAT? WAT EEN OPSCHEPPER!

IK BEN NIET BANG VOOR DIE BLAASKAAK! ALS IK HEM ZIE, MAAK IK APPELMOES VAN HEM!

WAT HAD JIJ VOOR PRAATJES, MANNETJE?
IK BEN NIET BANG VOOR JE! IK BRENG JE ONDER HYPNOSE!

EEN PAAR HANDBEWEGINGEN, EVEN STRAK AANKIJKEN EN JE BENT IN MIJN MACHT!

MAAR BILLIE WIST NIET DAT KAREL ZO VREEMD KEEK, OMDAT HIJ MENEER KWEL ZAG AANKOMEN...

Een spannend moment...

Het was een spannend ogenblik. De midvoor van de vijandelijke partij had een aanval ondernomen en was doorgedrongen in het doelgebied van zijn tegenstanders. Hij nam een aanloop, een schot, de keeper liep uit... We weten niet of het een doelpunt geworden is, maar wel lijkt het ons dat het een tamelijk ruwe wedstrijd was, want de arme midvoor wordt aan alle kanten gehinderd. Hoe het ook zij, de tekenaar heeft van dit spannende ogenblik twee plaatjes gemaakt, maar als je goed kijkt, zie je dat ze niet precies hetzelfde zijn. Er zitten zeven verschillen in. Zoek ze maar eens op. *Oplossing op bladzijde 30.*

COCO de CLOWN

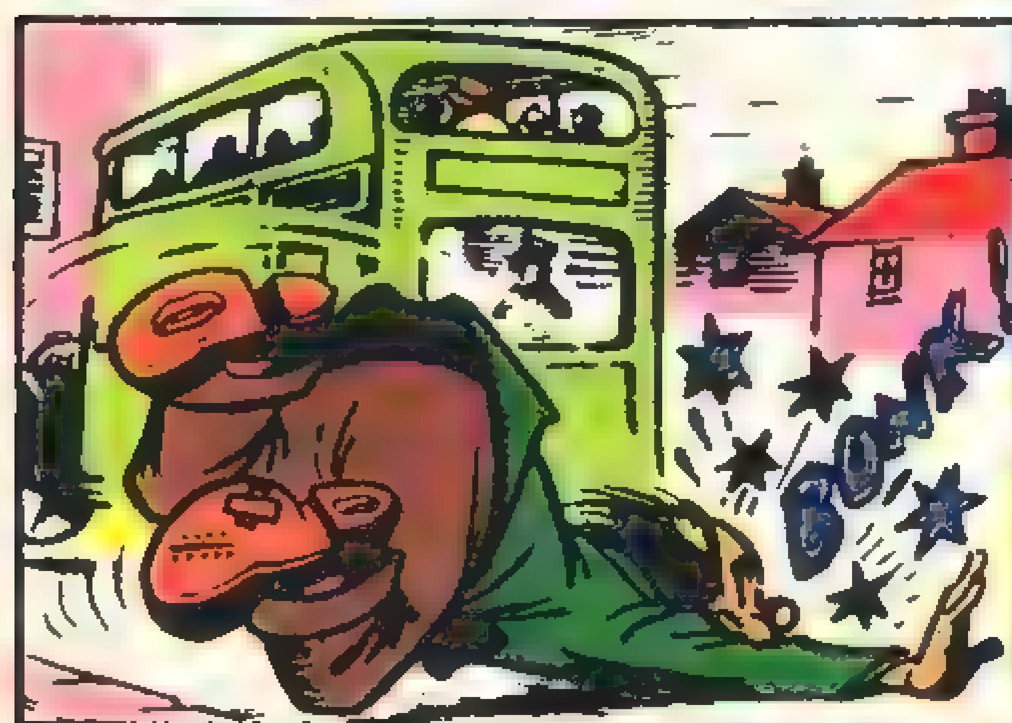

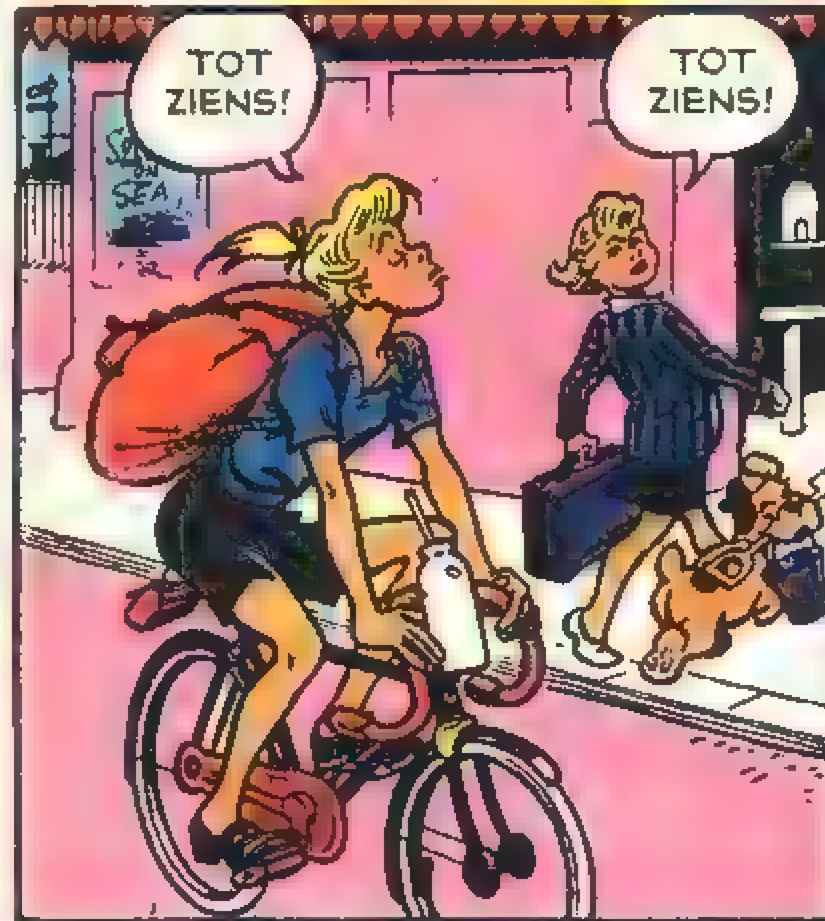

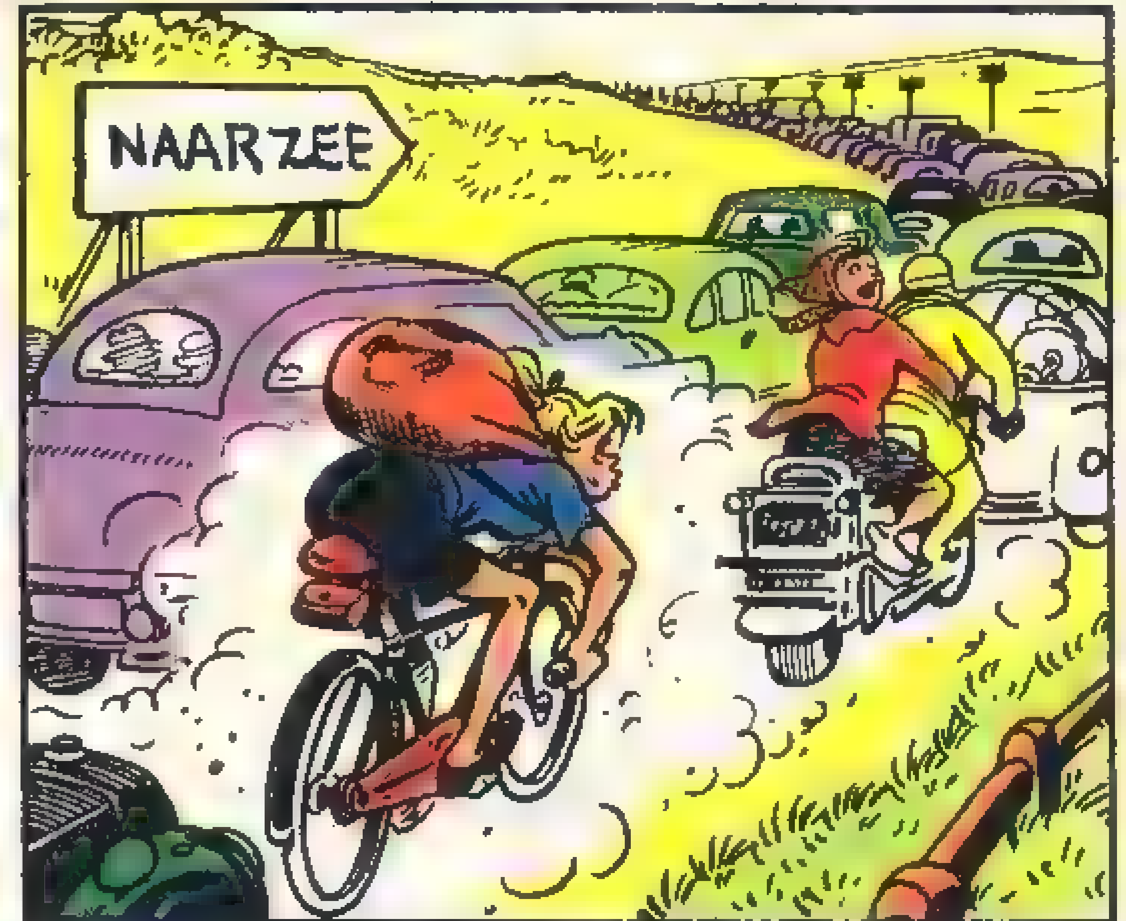
Map en Moppie

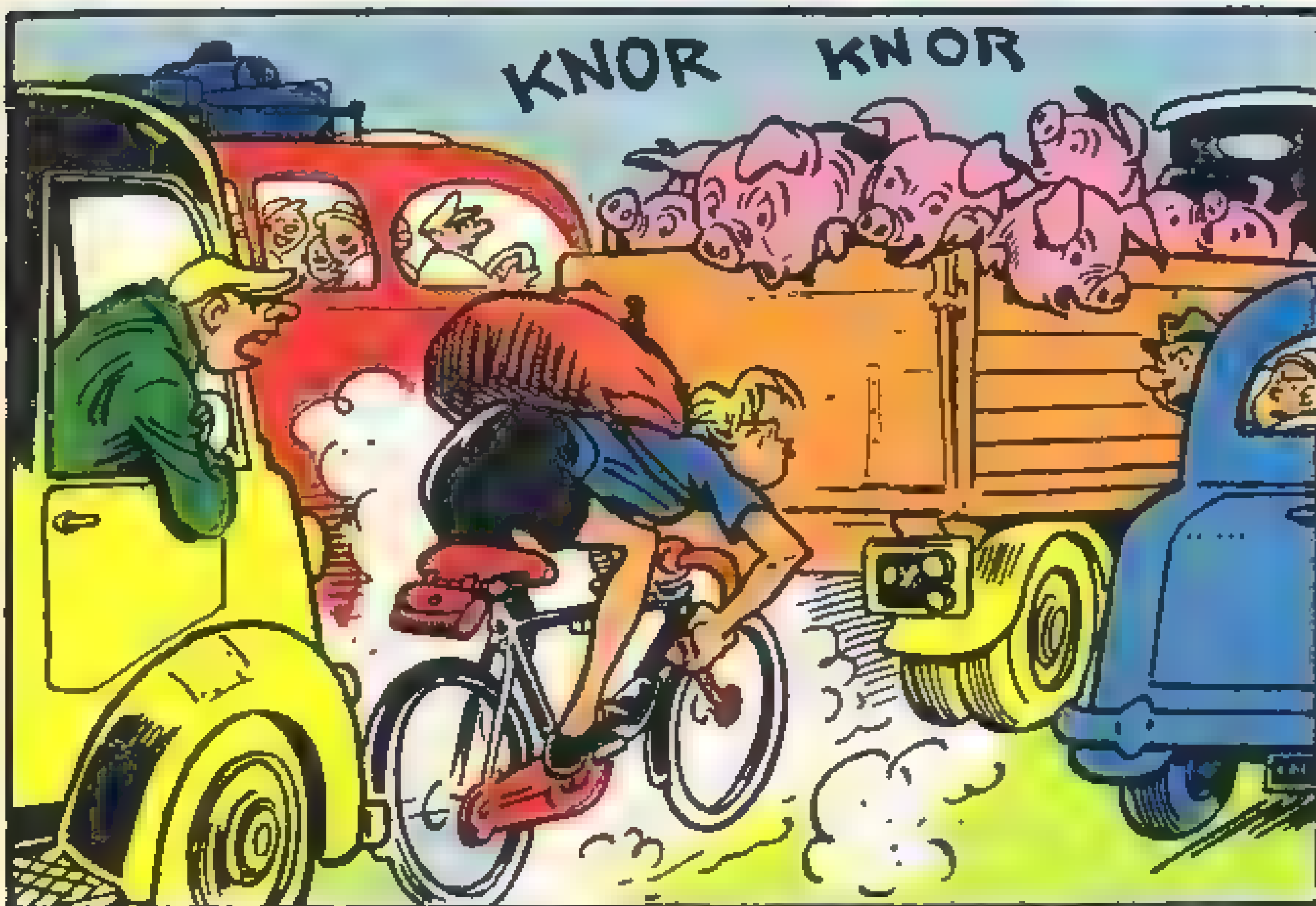

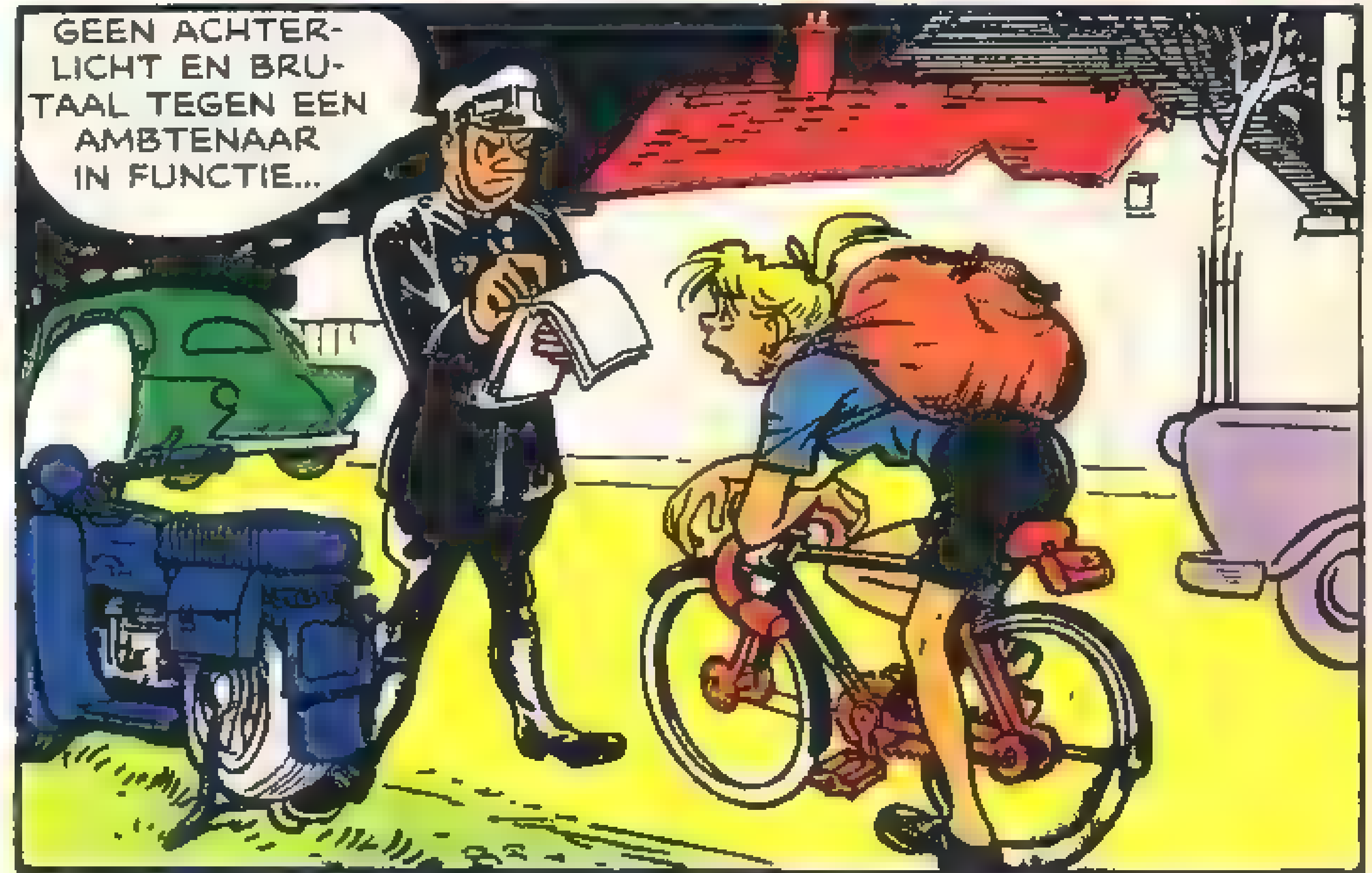

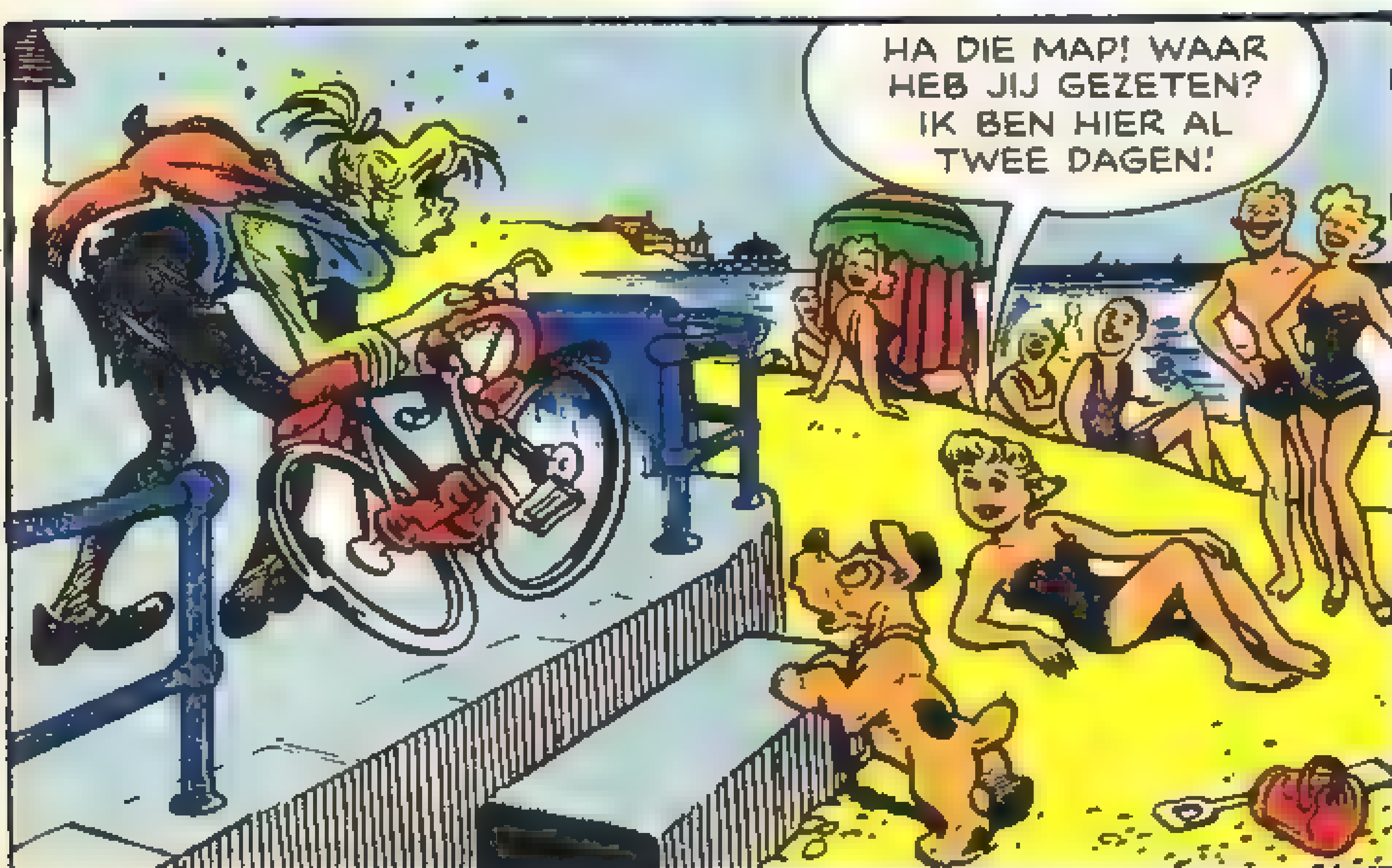

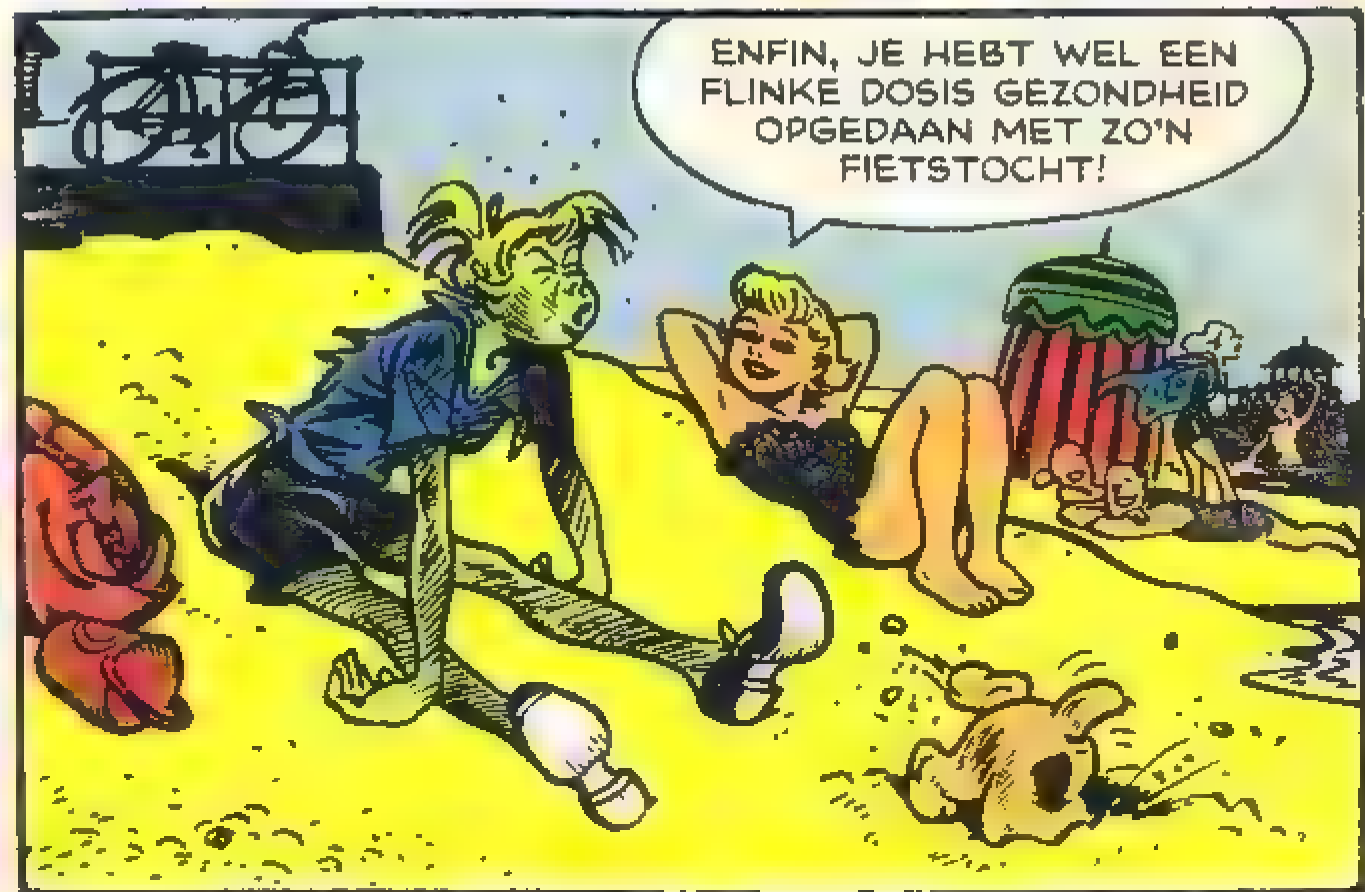

De reis om de wereld in 80 dagen

IN 1872 WILDE DE ENGELSMAN PHILEAS FOGG ZIJN VRIENDEN BEWIJZEN DAT HET MOGELIJK WAS IN TACHTIG DAGEN OF MINDER ROND DE WERELD TE REIZEN. SAMEN MET ZIJN BEDIENDE PASSEPARTOUT GING HIJ OP WEG. AL GAUW WERDEN ZE GEVOLGD DOOR DETECTIVE FIX, DIE DACHT DAT ZE BANKROVERS WAREN. IN NEW YORK MISTEN ZE DE BOOT NAAR LIVERPOOL EN FOGG GING EEN KIJKJE NEMEN IN DE HAVEN.

MAAR TOEN VIEL FOGGS OOG OP EEN RADERBOOT DIE ONDER STOOM LAG. HIJ LIET ZICH ERHEEN ROEIEN.

TOEN PASSEPARTOUT HOORDE WAT DE REIS KOSTTE, ROLDEN ZIJN OGEN BIJNA UIT ZIJN HOOFD VAN VERBAZING. EN DETECTIVE FIX, DIE NOG STEEDS DACHT DAT HIJ MET BANKROVERS TE DOEN HAD, KEEK HEEL BEDENKELIJK.

FOGG BEGREEP DAT HIJ NOOIT OP TIJD IN ENGELAND ZOU ZIJN ALS HIJ VIA BORDEAUX MOEST REIZEN. DAAROM VERSCHEEN HIJ OP 13 DECEMBER ZELF OP DE BRUG VAN HET SCHIP.

DE KAPITEIN WAS INTUSSEN OPGESLOTEN IN ZIJN HUT.

WAT WAS ER GEBEURD? TIJDENS DE DERTIG UREN VAN ZIJN VERBLIJF AAN BOORD HAD FOGG IJVERIG BANKBILJETTEN UITGEDEELD ONDER DE BEMANNING EN AANGEZIEN DEZE DE KAPITEIN TOCH AL NIET ERG MOCHT, KON HIJ ZONDER MOEITE HET COMMANDO OVERNEMEN. DAAROM VOER DE HENRIETTA NU NAAR LIVERPOOL IN PLAATS VAN NAAR BORDEAUX.

Gaat de ooievaar verdwijnen?

Regelmatig krijgen we verzoeken binnen om in Sjors iets te vertellen over vogels en als we daarvoor plaatsruimte hebben, willen we dat graag doen. Deze keer dan iets over ooievaars

Ooievaars zijn statige, slanke vogels op hoge, rode steltpoten; ze hebben een oranjekleurige snavel, een zwart/wit verenpak en de vleugelspanwijdte van een volwassen exemplaar bedraagt ongeveer anderhalve meter. Van deze vogel kennen we vier soorten: op de eerste plaats de *witte ooievaar,* die zijn broedplaatsen heeft in Spanje, West-, Midden- en Oost-Europa en Klein-Azië. *Zwarte ooievaars* komen voor in Denemarken, Noord-Duitsland, Siberië en Klein-Azië, Perzië en China. De *Aziatische ooievaar* broedt alleen in Perzië en de *Japanse ooievaar* komt voor in Japan en Korea. Zwarte ooievaars zijn in Europa erg zeldzaam, over de Aziatische ooievaar is bijna niets bekend en van de Japanse ooievaar weten we alleen dat hij een zwarte in plaats van een oranje snavel heeft. De soort waar wij vooral belangstelling voor hebben is de witte ooievaar.

Geen vliegles. . .

Ooievaars zijn trekvogels. De wintermaanden brengen ze door in Zuid- en Midden-Afrika en tijdens de zomermaanden komen ze naar het noorden, waar de eieren worden uitgebroed en de jongen ter wereld komen. Rond half april komen de eerste in ons land aan, meestal eerst de mannetjes, die ongeveer een week later gevolgd worden door de wijfjes. De mannetjes zoeken een geschikte plek voor een nest of strijken neer op het nest, dat ze het vorig jaar gebruikt hebben. Ooievaarsnesten kun je alleen hoog in de lucht vinden: op schoorstenen, in hoge bomen of op nestpalen. Als het mannetje het nest in orde heeft gebracht komt het wijfje. De eieren worden gelegd en uitgebroed en rond half mei komen de jongen uit (drie tot zes). Na de geboorte van de jongen zijn de ouders de eerste tijd druk met het aanslepen van voedsel voor deze hongerige schreeuwertjes. Na twee maanden vliegen de jongen uit. Het grappige daarbij is, dat ze niet, zoals bij veel vogels gebruikelijk is, van hun ouders vlieglessen krijgen; ze moeten het zichzelf leren. Als de jongen kunnen vliegen is de tijd al weer aangebroken voor de trek naar het zuiden. Eind augustus, begin september verdwijnen de ooievaars. Na vier à vijf jaar zijn de jongen volwassen en komen op eigen gelegenheid naar onze streken om te broeden.

Alleen nog in de dierentuin?

Dat is in het kort het leven van de ooievaar. Vroeger kwamen deze dieren in het noordelijke deel van West-Europa veel voor. Rond 1900 schatte men het aantal bewoonde nesten in Nederland op vijfhonderd. Ooievaars waren bij iedereen bekend, men bouwde nesten voor hen en overal in weiden en venen zag je ze. Helaas is hierin verandering gekomen. In 1945 waren er in Nederland nog 150 bewoonde nesten en in 1960 nog maar 31 en het lijkt erop dat ooievaars straks alleen nog maar te vinden zullen zijn in dierentuinen. Dit probleem van het verdwijnen van de ooievaars bestaat niet alleen in Nederland, maar ook in andere landen. In België, Luxemburg en Engeland zijn deze vogels niet meer te vinden, in Frankrijk alleen nog in de Elzas en in Denemarken, Zweden en Zwitserland neemt hun aantal ook ieder jaar af.

Slachtoffers van de jacht?

Hoe komt het nu dat de ooievaar langzaam uit onze streken verdwijnt? Vogelkenners houden zich al jaren met die vraag bezig en geven de volgende oorzaken op. Op de eerste plaats is er een verandering merkbaar in ons klimaat: onze zomers zijn kouder dan vroeger en er is veel minder zon, iets waar ooievaars juist zo gek op zijn. Ook worden de ooievaars op hun trek van en naar het zuiden bedreigd door vele gevaren: hoogspanningsleidingen, hoge gebouwen, jacht. Men heeft uitgerekend dat de ooievaars uit West-Europa via twee routes naar Afrika vliegen. De ene route gaat over België, Frankrijk, Spanje en Gibraltar (de westelijke route) en de andere over de Balkan, Turkije en het Nabije Oosten (de oostelijke route). De ooievaars uit Nederland gaan bijna allemaal via de westelijke route. Intussen heeft men ook gemerkt dat er in Spanje zeer veel ooievaars broeden (ongeveer 20.000 nesten) en dus is men tot de slotsom gekomen, dat de grootste gevaren, die onze ooievaars bedreigen, aan deze kant van de Pyreneeën moeten liggen, met andere woorden: in Frankrijk. In dat land wordt veel op vogels gejaagd; nu is het schieten van een ooievaar overal verboden, maar toch schijnen veel ooievaars het slachtoffer van de jacht te worden. De oostelijke route schijnt veel minder gevaarlijk te zijn, want in Oost-Europa zijn de ooievaars nog steeds talrijk. Een andere oorzaak voor het afnemen van de ooievaars zoekt men wel in de gevechten die deze dieren vaak leveren om het bezit van een nest. Natuurlijk gaan bij zulke gevechten veel eieren verloren, zodat er minder jongen ter wereld komen. Ook is er gebrek aan goede nesten. Ooievaars zoeken bij voorkeur het nest op, waar ze vorige jaren ook gebroed hebben, of een nieuw nest, dat kant en klaar op hen staat te wachten. Is hun oude nest intussen in verval geraakt, dan betekent dat minder „woongelegenheid". Er zijn nog wel meer oorzaken, maar veel belangrijker is de vraag: wat moet er gedaan worden om de ooievaars die nog naar hier komen, het leven zo prettig mogelijk te maken, zodat ze le volgende jaren terug zullen komen?

Paalnesten

Het antwoord op die vraag is vooral: herstellen van oude nesten en bouwen van nieuwe. We zullen nu eens nagaan hoe zo'n nest er uit moet zien. Nesten kunnen gebouwd worden op daken, kerktorens en schoorstenen, maar de beste (en vaak gemakkelijkste) manier is een paalnest. Hiervoor is nodig een paal van ongeveer acht meter lengte. Op die paal wordt horizontaal een wagenwiel bevestigd van anderhalve meter doorsnede. Op dit rad legt men eerst een bodem van graszoden en daaroverheen een laagje zwarte aarde. Over de aarde komt een laagje paardemest en daarop worden ongeveer twaalf takkenbossen gelegd. Het nest is nu klaar en kan opgericht worden. De beste omgeving is weideland, waar de ooievaar genoeg voedsel kan vinden (kikkers, muizen, insekten, mollen, slakken). Als het nest eenmaal staat moet men maar afwachten of er ooievaars op af zullen komen.

Burgerlijke stand. . .

Ooievaars zijn mooie vogels, die bovendien de naam hebben dat ze geluk aanbrengen. Ze zingen niet; hun voornaamste geluid is het klepperen met de snavel. De ooievaar is de grootste vogel, die in Nederland voorkomt.

Al sinds jaren worden alle gegevens over ooievaars verzameld en bestudeerd en in een soort burgerlijke stand bijgehouden; men weet precies waar ooievaars broeden, hoeveel jongen er geboren worden enzovoort. De vogelliefhebbers zien elk jaar met spanning uit hoeveel ooievaars er naar ons land komen en ze doen alles om dat aantal zo groot mogelijk te maken, want het zou jammer zijn als deze statige klepperaar voorgoed uit onze streken zou verdwijnen.

Verschil tussen ooievaar en blauwe reiger

	Ooievaar	Blauwe reiger
Poten	Rood	Loodkleurig
Snavel	Rood/oranje	Loodkleurig
Veren	Zwart en wit	Zwart, grijs en weinig wit
Vliegbeeld	Hals en kop uitgestrekt	Hals en kop ingetrokken tussen schouders

Het spoor van de slang

DOOR PETER GREY
ILLUSTRATIES: GERALD HAYLOCK

HOOFDSTUK I

De verstekeling

Als juffrouw Ursula Masters, de tante van Vicky Masters, niet ongeduldig was geworden en die paar onaangename woorden haar niet waren ontvallen, dan zou alles heel anders zijn gelopen. Maar de woorden waren nu eenmaal gesproken. „Vicky," had ze kwaad gezegd, „schei uit met dat gezeur. Je vader is een fantast, die zijn halve leven in alle uithoeken van de wereld heeft rondgescharreld. Ik maak me er al lang niet meer bezorgd over waar hij is of wat hij uitvoert." Daarna stond Ursula Masters op, wierp een verstoorde blik op haar nichtje, verliet de galerij en ging het huis binnen, terwijl ze Agnes beval de ontbijttafel af te ruimen. Agnes was een dikke negerin, die de huishouding verzorgde.

Vicky staarde naar een schaal tropische vruchten toen Agnes de galerij opkwam. De negerin glimlachte vriendelijk en toonde daarbij een dubbele rij witte tanden in haar donker gezicht. „Ben je klaar met ontbijten?" vroeg ze.

Vicky knikte somber, schoof haar stoel achteruit, stond op en liep naar de balustrade, vanwaar ze uitkeek over het zonnige landschap van Jamaica. Dat is het dus, dacht ze triest. Tante Ursula houdt niet echt van pappa! Het laat haar onverschillig waar hij is of wat hij doet!

De galerij bood een prachtig uitzicht, maar Vicky was nu niet in de stemming om het te bewonderen. In gedachten zag ze de blauwe Caribische Zee, die zich uitstrekte tussen Jamaica en Zuid-Amerika. En ze zag de schuimende golven achter het witte schip, waarop haar vader drie maanden geleden was vertrokken. . .

Eén brief heb ik van pappa ontvangen, dacht Vicky droevig. Eén brief en daarna niets meer!

„Je bent vanmorgen niet in een best humeur, hè, Vicky?" zei Agnes. „Wat scheelt eraan?"

De opmerking van de goedige zwarte huishoudster was niet verwonderlijk. Vicky hing slap, met afzakkende schouders over de balustrade; een tenger, mistroostig figuurtje, gekleed in een dun, wit jurkje.

Vicky's hoofd stond er niet naar nu over haar moeilijkheden te praten. Meestal praatte ze graag met Agnes, maar op het ogenblik voelde ze zich te overstuur om met iemand te spreken. „Ik mankeer niets," zei ze daarom. „Ik vroeg me alleen af wat ik zal gaan doen."

„Je zou misschien met Jim mee naar de haven kunnen gaan," stelde Agnes voor.

„Ja," antwoordde Vicky plotseling. „Daar heb ik zin in! Dat doe ik!"

Tante Ursula, die onderwijzeres aan een school in Engeland was geweest, had voor haar nichtje een lesrooster opgesteld en gaf elke dag de lessen op, die Vicky moest leren. Maar vanmorgen had ze niets over de studie van deze dag gezegd.

„Moet je juffrouw Masters niet vragen of het goed is dat je met Jim meegaat?" vroeg Agnes.

Vicky Masters had drie maanden lang niets van haar vader gehoord. . . Wat zou er met hem gebeurd zijn?

„Nee," zei Vicky opstandig. „Dat is niet nodig. Waar is Jim?"

„In de garage."

Vicky zwaaide lenig over de balustrade en was in een oogwenk om de hoek van het huis verdwenen. Vijf minuten later was ze met Jim onderweg naar de haven. Jim was de man van Agnes; hij hielp in de keuken, werkte in de tuin en verrichtte verder alle voorkomende karweitjes. Driemaal per week reed hij in een oude auto naar het naburige havenstadje om inkopen voor de huishouding te doen.

Vicky was enig kind en gewend om alleen te zijn, maar nu voelde ze zich eenzaam en machteloos en ook een beetje angstig. Als er eens iets met haar vader gebeurde. . . De gedachte alleen al was niet te verdragen.

De moeder van Vicky was gestorven toen het meisje nog pas twee jaar was. Sedert die tijd was ze, ondanks alle moeilijkheden die het beroep van meneer Masters meebracht, nooit lang gescheiden geweest van haar vader.

Meneer Masters was afwisselend professor en ontdekkingsreiziger. Hij was aan een universiteit verbonden en maakte studie van oude talen en verdwenen beschavingen. Als resultaat van zijn navorsingen had hij een boek geschreven over een afgelegen deel van Zuid-Amerika en dit werk had de aandacht van een wetenschappelijke vereniging in Engeland op hem gevestigd.

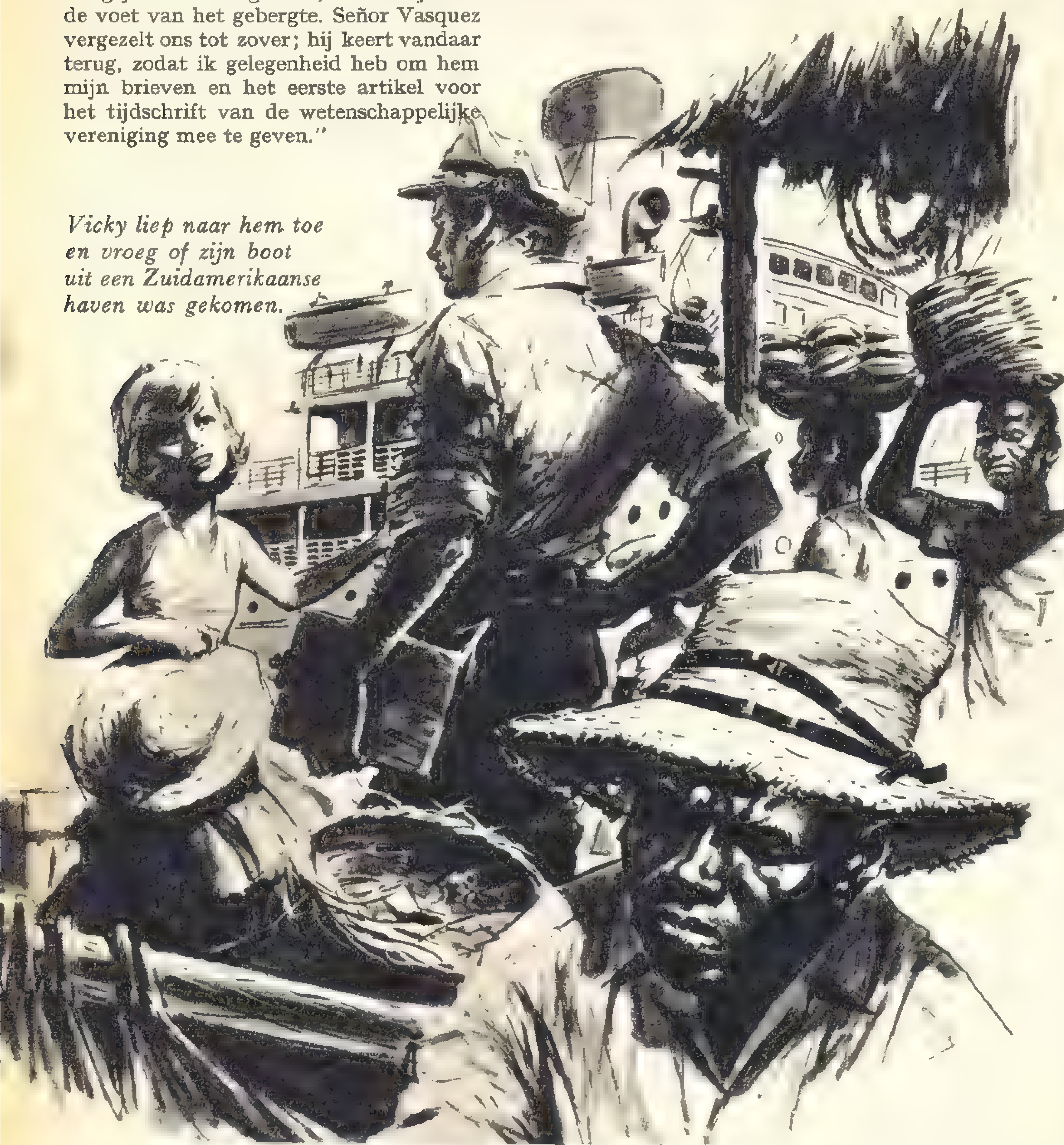
Meneer Masters had de theorie opgesteld dat eens, in het verre verleden, een hele beschaving, die op een ver in de oceaan gelegen en nu verdwenen eiland had bestaan, door een ontzaglijke natuurramp was weggevaagd en daarna op nog niet verklaarde wijze weer was opgeleefd aan de noordkust van Zuid-Amerika. Geleerden hadden gelden bijeengebracht om professor Masters in staat te stellen naar sporen van deze beschavingsperiode te zoeken.

Dat was zes maanden geleden geweest. Aanvankelijk had professor Masters besloten om Vicky voor een jaar naar een kostschool in Engeland te sturen, maar toen was tante Ursula tot ieders verbazing met het voorstel gekomen om mee te gaan en op Jamaica zolang voor Vicky te zorgen.

Vicky had één brief van haar vader ontvangen, ofschoon hij had beloofd minstens om de twee weken te schrijven. Uit deze eerste en enige brief was gebleken dat hij het goed maakte en dat de vooruitzichten gunstig waren.

„Lieve Vicky," schreef hij, „na een week op zee ben ik vanmorgen in Porto Nero aangekomen. Het stadje viel me mee; het is groter dan ik verwacht had. Ik heb señor Vasquez, de agent, gesproken en ook die kennismaking is aangenaam geweest. In dit gedeelte van de wereld wordt niet altijd in snel tempo gewerkt en past men graag de stelregel toe:

wat je vandaag kunt doen, stel dat uit tot morgen. Maar ik heb señor Vasquez als een ijverig en behulpzaam man leren kennen en het ziet ernaar uit dat ik binnen een week naar het gebergte zal kunnen vertrekken. De Handelmaatschappij Vasquez heeft al een expeditiegroep samengesteld. Mijn volgende brief ontvang je uit Montegranda, een stadje aan de voet van het gebergte. Señor Vasquez vergezelt ons tot zover; hij keert vandaar terug, zodat ik gelegenheid heb om hem mijn brieven en het eerste artikel voor het tijdschrift van de wetenschappelijke vereniging mee te geven."

Vicky liep naar hem toe en vroeg of zijn boot uit een Zuidamerikaanse haven was gekomen.

Na deze brief was er niets meer van de expeditie vernomen; er kwam geen tweede brief en geen volgend artikel voor het tijdschrift.

Vicky was ongerust geworden. Ze smeekte tante Ursula herhaaldelijk om toch iets te doen. Maar tante Ursula had telkens een ontwijkend antwoord gegeven, tot ze tenslotte kwaad was geworden en die harteloze opmerking had laten vallen.

Vicky werd uit haar sombere gedachten opgeschrikt door de stem van Jim. „Heb je bepaalde plannen voor vanmorgen, Vicky?" vroeg hij.

Vicky keek op en zag dat ze de eerste huizen van de kleine havenstad Port Antonio hadden bereikt. „Nee, Jim," zei ze. „Ik ga wat winkels kijken en dan wandel ik misschien nog naar de haven."

„Okee," zei Jim. „Ik moet voor mijn boodschappen in het warenhuis zijn en ik zal daar wel drie kwartier zoet zijn. Kom je daar bij me terug of zal ik naar de haven rijden om je op te pikken?"

„O, ik kom wel naar het warenhuis."

Vicky stapte uit in de hoofdstraat en slenterde langs de winkels naar de haven, waar verscheidene schepen langs de steigers lagen. Vicky was hier graag. Het drukke, rumoerige gedoe van het laden en lossen van de schepen was voor haar een welkome afwisseling van het saaie leven in het landhuis onder het strenge toezicht van tante Ursula.

Maar deze morgen kon de haven haar trieste gedachten niet verjagen. Ze zag 'n boot, die haar sterk herinnerde aan die waarmee haar vader naar Zuid-Amerika was vertrokken. Terwijl ze ernaar keek, voelde ze sterker dan ooit de angstige onzekerheid die haar door het uitblijven van zijn brieven had bevangen.

Op de kade stond een stuurman, die toezicht hield op het laden. Vicky liep naar hem toe en vroeg of zijn boot uit een Zuidamerikaanse haven was gekomen, uit Porto Nero bijvoorbeeld.

„Nee, zus," antwoordde hij. „Het is precies omgekeerd. We kómen niet uit Porto Nero, maar we gaan erheen zodra de lading aan boord is!"

Vicky ging iets terzijde staan en staarde met gretige ogen naar het schip. Het oefende een vreemde, bijna magnetische aantrekkingskracht op haar uit...

Als ik die loopplank opga en me verstop tot het schip is vertrokken, dacht ze, zullen ze me mee moeten nemen naar Porto Nero. Er zal een heleboel herrie van komen, maar ik kan de kapitein over señor Vasquez vertellen. Señor Vasquez is een vriend van pappa; hij zal mijn passage betalen en begrijpen waarom ik naar Porto Nero wilde. Dan hoor ik wat er is gebeurd en waar pappa zich bevindt; misschien kan ik zelfs wel doorreizen naar zijn kamp en ben ik over een paar weken bij hem...

Vicky stond daar ongeveer een halve minuut; haar hart bonsde van opwinding. Ze moest een beslissing nemen; zo'n kans kwam geen tweede keer; het was nu of nooit. En ze nám een beslissing...

Na een vlugge blik om zich heen te hebben geworpen, liep ze zo onopvallend mogelijk de loopplank op naar het benedendek en opende de eerste de beste deur die ze zag.

Zal Vicky ontdekt worden vóór het schip vertrekt? Dat zien we volgende week.

De verdwenen erfenis

Carlo Muntinck

Voor het station bleef Harry Dobbin staan en keek met belangstelling om zich heen. ,,Dit is Philadelphia, Harry," zei hij tegen zichzelf, ,,en hier kent niemand je. Geen mens weet hier, dat je net uit de gevangenis komt en je zult heus niet zo onnozel zijn om het hun aan hun neus te hangen."

Hij nam zijn koffertje op en liep zonder haast de straat in die zich voor het station uitstrekte. Rijtuigen en sleperskarren rolden elkaar ratelend voorbij en ondanks het vroege morgenuur was het al tamelijk druk op straat.

Harry vroeg zich af of hij direct zou gaan eten of wachten tot de middag, maar toen hij langs een bakkerij kwam en de lucht van vers gebakken brood rook, wist hij ineens heel zeker dat hij het zo lang niet zou kunnen uithouden.

Even verder ging hij een eethuis binnen, waar hij een stevig ontbijt bestelde. Het was er nog stil op dat uur. Bij het raam zaten een man en een vrouw, die op gedempte toon met elkaar praatten, en buiten die twee was hij de enige bezoeker.

Op een tafeltje naast het zijne lag een stapeltje kranten. Sommige daarvan waren al een paar dagen oud, maar er was er ook een bij van die ochtend en terw l hij op zijn bestelling wachtte, keek Harry het blad door.

Veel bijzonders scheen er niet te gebeuren in Philadelphia. Brand in de Franklinstraat, een vechtpartij in het café van Larry Jackson, luitenant Crab teruggekeerd van de veldtocht in het zuiden. Wacht, daar waren de advertenties.

Een nette kappersbediende gevraagd. Daar schoot ie niet veel mee op. Een boekhouder voor een graankantoor. Hoefde ie ook niet te proberen. Joe Finnly, in ijzerwaren, vraagt een magazijnbediende. Niet ouder dan twintig jaar. Loon 5 dollar. Veel was het niet, maar het zou in elk geval een begin zijn.

Harry noteerde het adres en schreef ook de firma Samson op, die een ijverige bediende zocht. Waarvoor stond er niet bij, maar dat zou hij dan wel horen.

Hij besloot er maar meteen op af te gaan. Ze zouden wel vragen waar hij de laatste tijd gewerkt had; dat deden ze altijd, als je je ergens aanmeldde. Maar daar had hij zijn smoesje wel voor klaar. Hij kon altijd zeggen dat hij een tijdje gevaren had. Dat was niet zo gemakkelijk na te gaan. Zijn monsterboekje kon hij verloren hebben en in de gevangenis had hij zoveel verhalen gehoord van mannen, die werkelijk op zee waren geweest, dat hij er zich makkelijk genoeg uit zou redden als ze een beetje nieuwsgierig waren.

Voor alle zekerheid besloot Harry nog eens verder te kijken, maar behalve de twee betrekkingen die hij al had opgeschreven, was er niets bij, waar hij op af kon gaan. In metselen had hij geen zin en broeder in een hospitaal leek hem ook niet erg aanlokkelijk.

Daar nóg iets: laatste oproep! Zeker iemand, die. . . O nee, ze zochten iemand, maar niet voor een betrekking.

Arturo Dellacorde, geboren 4 januari 1845 te Pittsburgh, wordt verzocht zich zo spoedig mogelijk in verbinding te stellen met notaris J. W. Fletcher, Fourth Avenue 608 te New York, te wiens kantore hem nadere inlichtingen zullen worden verstrekt.

Harry Dobbin legde de krant weg en at met smaak het eten op dat hem werd voorgezet.

Joe Finnly bleek al voorzien te zijn, toen hij zich daar vervoegde, en op het volgende adres, dat bijna aan de andere kant van de stad lag, moest hij meer dan een uur wachten eer de patroon terugkwam, maar toen hij eindelijk weer op straat stond, was Harry Dobbin niet langer zonder werk.

Meneer Samson was een man van weinig woorden en veel vragen deed hij ook niet.

,,Morgen om zeven uur begin je," had hij gezegd. ,,Je komt op de monsterkamer en dat wil zeggen dat je drommels goed uit je ogen moet kijken. Wie de boel door elkaar gooit, die vliegt er subiet uit, anders kan ik mijn deur wel sluiten. Maar als je goed oppast, kun je het hier een heel eind schoppen. Ik ben zelf ook met niets begonnen."

Met deze bemoediging in zijn oren verliet Harry Dobbin het kantoor van de firma Samson, groothandel in koffie en thee.

Vijf en een halve dollar ging hij verdienen; dat was nog altijd twee kwartjes meer dan bij Finnly. En als het waar was wat die ouwe heer hem beloofd had, dan zou hij binnen het jaar op acht dollar komen. Dat begon er al een beetje op te lijken. In elk geval zou hij vast niet meer zo stom zijn om met zijn vingers aan andermans spullen te komen. Dat stond als een paal boven water.

Vijf en een halve dollar. Het was geen kapitaal natuurlijk, maar als hij het een beetje handig aanlegde, kon ie misschien wel een dollar in de week overhouden.

Vergenoegd door dit vooruitzicht ging Harry Dobbin op zoek naar een slaapplaats. Het duurde bijna een half uur eer

hij een hotelletje vond, maar toen hij hoorde, dat de goedkoopste kamer met pension vijf dollar kostte, ging hij haastig verder.

Vijf dollar; daar was dan nog niet eens de was bij inbegrepen en bovendien wou een mens toch ook weleens een verzetje hebben als hij de hele dag werkte.

Zonder succes doorkruiste Harry een aantal straten en tenslotte hield hij een man aan die een kruiwagen met houtblokken voortduwde. „Hee, baas, weet jij hier soms een knap logement in de buurt?"

De aangesprokene zette zijn vervoermiddel neer en nam Harry aandachtig op. „Niet te duur zeker?" informeerde hij.

„Liever niet," zei Harry, „maar wel netjes."

„Dan moet je eens in de Hudsonstraat gaan kijken," raadde de man, „bij Ted Carter. Da's een fatsoenlijk adres, meester. En daar halen ze je het vel niet over je oren ook. Weet je de Hudsonstraat?"

„Geen idee van", bekende Harry.

„Je bent er dicht bij," verklaarde de man. „Je gaat hier de hoek om, zie je wel? Dan de eerste straat links, een pleintje over en dan is het het derde of het vierde huis aan je rechterhand. Er hangt een groot bord buiten met een huifkar erop. Dat kan nooit missen."

Harry sloeg de aangegeven richting in, maar eer hij het pleintje bereikte, waarachter het huis met de huifkar hem wachtte, werd zijn aandacht getrokken door een stuk karton, dat in de eerste straat links achter een raam stond. „Nette kostganger gevraagd", las Harry Dobbin. „3.75 per week, bewassing inbegrepen."

Harry bedacht dat Ted Carter waarschijnlijk meer zou vragen voor zijn goede zorgen en daarom liet hij de klopper vallen en wachtte.

De deur werd opengedaan door een vrouw van een jaar of zestig met een pas gestreken muts op, waaronder grijze pijpekrullen te voorschijn kwamen.

„Ik kom voor de kamer," zei Harry. „Is hij nog vrij, mevrouw?"

„Ik ben de weduwe Simms," verklaarde de vrouw. „Komt u even binnen, alstublieft."

Ze nam Harry mee naar een kamer, die tot in alle hoeken vol stond met ouderwetse meubelen. Voor een raam dat uitkeek op een binnenplaatsje, stond een canapé, waarop drie katten lagen teslapen en voor de kachel lag een oude hond die zich aan dezelfde vreedzame bezigheid had overgegeven.

Blijkbaar hield de weduwe Simms veel van gezelligheid, want behalve de slapende viervoeters bevatte de kamer een kooitje, waarin twee kanaries zaten, en in een hoek van de kamer, half achter een stoof verborgen, lag nog een kat.

„Zo," zei mevrouw Simms, „u komt dus voor de kamer. Werkt u hier in de buurt?"

„Ik werk bij de firma Samson in de Yardstraat," antwoordde Harry. „Dat wil zeggen, ik ga morgen beginnen. Dobbin is mijn naam."

„Samson?" zei mevrouw Simms. „Dat is een koffiehandel, als ik me niet vergis. Ik geloof dat het al een heel oude zaak is."

„Dat is het ook, mevrouw," bevestigde Harry. „Zou ik die kamer eens mogen zien, alstublieft?"

Mevrouw Simms nam een van de katten op haar schoot en streek hem voorzichtig over zijn vacht. „Ik zal hem u direct laten zien," beloofde ze. „U hebt toch geen haast, hoop ik? Ik vind het altijd gezellig als er eens iemand komt om een praatje te maken, ziet u. Het valt heus niet mee om altijd alleen te zijn. Meneer Dellacorde is een heel aardige jongeman, maar je ziet hem weinig meer de laatste tijd. Zodra hij gegeten heeft, gaat hij naar boven om te studeren. Maar ja, beter zo dan dat hij langs de straat slentert. Daar bereik je niets mee."

„Neemt u me niet kwalijk, mevrouw, maar wie is dat, die meneer Del... Del..." vroeg Harry.

„Mevrouw Simms," zei hij, „ik vergat u helemaal te vertellen dat ik op reis moet."

„Dellacorde," zei mevrouw Simms. „Die heeft hier ook een kamer. U zult zijn buurman worden, als u hier komt. O, het is een keurige jongen, meneer Dobbin. Maar je ziet direct dat hij geen echte Amerikaan is. Dat kan ook niet anders, want zijn ouders kwamen allebei uit Italië. Zijn moeder schijnt van heel rijke komaf te zijn geweest, dat heeft hij me tenminste weleens verteld, maar zijn vader was arm. Ik geloof dat die twee samen naar hier gevlucht zijn, maar precies weet ik het ook niet. Het lijkt anders nogal een deftige naam, Dellacorde, maar misschien is dat wel heel gewoon in Italië."

„Het klinkt in elk geval beter dan Dobbin," vond Harry. „En hoe heet hij van zijn voornaam?"

„Antonio," zei mevrouw Simms. „Nee, nee, zo was het niet. Maar het lijkt er wel op. Ik weet het al weer. Arturo heet hij, Arturo Dellacorde. Ik wist dat het erop leek."

Harry stond op. „Dat is zeker een mooie naam," zei hij. „Zullen we dan maar eens gaan kijken, mevrouw Simms?"

De weduwe Simms zette de kat op de grond. „Ik hoop maar dat de kamer u zal bevallen," zei ze. „Hij is niet groot, maar heel netjes en het eten is hier prima. Dat kunt u aan meneer Dellacorde vragen. Deze kant op, meneer Dobbin, ik zal u maar even voorgaan."

Ze besteeg de trap naar de bovenverdieping en toonde Harry een kamertje dat er netjes en gezellig uit zag.

„Dit is het," zei ze, „en hiernaast is de kamer van meneer Dellacorde. Die is iets groter, maar hij betaalt dan ook een halve dollar meer."

„Voor mij is dit groot genoeg," verklaarde Harry. Hij zette zijn koffertje neer en legde zijn hoed op de stoel, die naast het bed stond. „Ik geloof dat ik het maar doe, mevrouw," zei hij. „Hier hebt u het geld voor de komende week."

„O, maar dat is erg prettig," zei de weduwe Simms verheugd. „U zult er werkelijk geen spijt van hebben, meneer Dobbin. Meneer Dellacorde heeft het hier ook erg naar zijn zin en die woont hier al meer dan anderhalf jaar. Tot straks dan, meneer Dobbin. Om zes uur kunt u eten."

Mevrouw Simms verliet de kamer en terwijl ze de trap afdaalde, ging Harry Dobbin naar het raam en trommelde opgewonden op de vensterbank.

Arturo Dellacorde. Het was een naam, die je niet gemakkelijk vergat als je hem eenmaal had gezien en toen mevrouw Simms hem had genoemd, had hij onmiddellijk geweten wáár hij hem had gezien. Hij moest dus bij de notaris komen, die nette buurjongen van hem.

Harry Dobbin ging op de rand van het bed zitten en dacht na. Een notaris liet je niet zo maar komen en die plaatste geen dure advertenties als er niet iets bijzonders aan de hand was. Notaris Fletcher wist dus niet waar die jongen woonde en de kans dat hij hem ooit gezien had, was dan ook niet erg groot. Wat zei mevrouw Simms ook weer? Hij was van rijke komaf, die Dellacorde. Of zijn moeder in elk geval.

Harry Dobbin stond op en deed voorzichtig de deur van zijn kamer open. Op zijn tenen ging hij naar de trap, maar er was niets te zien in de benedengang en behalve het zingen van een kanarie hoorde hij ook niets. Nog even bleef hij luisteren, toen draaide hij zich om en ging naar de kamer naast de zijne.

Zoals hij verwacht had, was de deur niet op slot. Hij liet hem op een kier staan en keek rond in de kamer van Arturo Dellacorde, die vrij wat groter was dan de zijne.

Opzij van het raam stond een hemelbed met gebloemde gordijnen en de wand daartegenover werd grotendeels in beslag genomen door een houten rek, waarop lange rijen boeken stonden. Naast deze bibliotheek stond een kastje van glimmend mahoniehout en in het midden van de kamer bevond zich een tafeltje met twee crapauds erbij.

Niet gek, dacht Harry. Die snuiter heeft het zich aardig gezellig gemaakt.

Hij opende een kast die zich in de muur tegenover het raam bevond, maar toen hij zag dat deze slechts linnengoed en andere kledingstukken bevatte, deed hij hem weer dicht en ging naar het kleine kastje naast het boekenrek. Op de bodem lagen stapels schriften, die Arturo blijkbaar bij zijn studie gebruikte. Harry bladerde ze door en legde ze even snel weer neer.

De beide planken erboven werden voor de helft ingenomen door een aantal dozen en kistjes en daarnaast lagen losse paperassen, die in nette stapeltjes waren gerangschikt.

Harry Dobbin nam de bovenste doos van de plank, maar tot zijn teleurstelling bemerkte hij dat deze niets anders bevatte dan pennen en potloden, die in vakjes waren opgeborgen. In het kistje daaronder, dat tamelijk zwaar was, lagen verschillende soorten gesteenten en ook de andere dozen leverden niets bijzondersop.

Zuchtend nam Harry de laatste doos van de plank en wipte het deksel op. Er zat een leren omslag in en toen hij die openklapte, zag hij dat deze een aantal papieren bevatte, waarvan sommige vergeeld waren van ouderdom. Enkele van deze stukken waren in het Italiaans gesteld en op een ervan stond het wapen van de staat Pennsylvanië met daaronder de woorden *Stad Pittsburgh*. De tekst was gedeeltelijk gedrukt en gedeeltelijk met de hand ingevuld en luidde:

Heden, op de vierde van de maand januari 1845, verscheen voor mij, Samuel Atkins, ambtenaar van de burgerlijke stand, de genaamde Paolo Dellacorde, geboren op de zeventiende april 1816 te Pozzuoli in het koninkrijk Napels, teneinde aangifte te doen van de geboorte van een zoon, genaamd Arturo.

Als getuigen waren tegenwoordig Enzo Buonforte, geboren de tweeëntwintigste augustus 1806 te Cremona, en Clemens Rhaw, geboren de achtste november 1811 te Pittsburgh, Pennsylvanië.

Ingeschreven in het register der geboorte, folio 4/45, door mij, ambtenaar voornoemd, Samuel Atkins.

Harry Dobbin vouwde het papier zorgvuldig dubbel en borg het in zijn binnenzak. Ook een rapport van de Latijnse school stak hij bij zich en daarna vond hij tot zijn verrassing een vel papier waarop met kleine, dunne letters was geschreven:

Arturo Dellacorde, geboren 4.1.1845 zoon van Paolo Dellacorde, 17.4.1816, en Maria Bonari, 14.2.1818

kleinzoon van Bruno Dellacorde, 1.7. 1792, en Giuseppa Crenci, 13.2.1794, en van Arturo Bonari, 29.3.1776, en Renata Gualdini, 5.11.1785.

Ook de overgrootouders van Arturo waren vermeld en van zijn moeders kant ging het lijstje zelfs nog verder, maar zoveel tijd had Harry Dobbin niet.

Hij deed het document bij de andere en nadat hij alles zorgvuldig had neergelegd zoals hij het gevonden had, verliet hij haastig het vertrek.

Terug in zijn eigen kamer zag hij tot zijn schrik dat het intussen al bij half zes was. Hij nam zijn hoed en zijn koffertje en ging naar beneden, waar de weduwe Simms druk met het eten bezig was. ,,Neemt u me niet kwalijk, mevrouw Simms," zei hij, ,,maar ik vergat u helemaal te vertellen dat ik op reis moet."

,,Op reis?" zei mevrouw Simms verbaasd, ,,en u moet morgen bij die koffiehandel beginnen!"

,,Jawel, mevrouw, maar meneer Samson heeft me gevraagd om voor hem naar Boston te gaan. Ik hoop overmorgen terug te zijn, maar het kan ook wel iets langer duren. Het spijt me werkelijk dat ik niet kan blijven eten, mevrouw Simms, maar ik moet hard voortmaken om mijn trein te halen."

Hij verliet het huis en wilde juist de deur dichttrekken, toen achter hem voetstappen klonken.

,,Laat u maar open," zei een stem en toen Harry zich omdraaide, keek hij in het gezicht van een donkerharige jongeman met een matbruine gelaatskleur, die ongeveer even oud was als hijzelf. De jongen ging het huis binnen en Harry Dobbin liep haastig door.

Drie kwartier nadat hij Arturo Dellacorde het huis van mevrouw Simms had zien binnengaan, zat hij in de trein en het was nog geen tien uur toen hij er in New York weer uitstapte.

De volgende morgen werd Harry door een knecht met bakkebaarden in een deftig huis op Fourth Avenue binnengelaten.

,,Meneer Dellacorde!" zei de notaris verheugd, toen hij werd aangediend. ,,Dat is een verrassing! We hadden de hoop al bijna opgegeven, om u de waarheid te zeggen. Ik heb vier maanden naar u gezocht, meneer Dellacorde. Tientallen advertenties zijn er geplaatst, tot in Engeland toe."

Harry Dobbin glimlachte. ,,Helaas lees ik zelden een krant, notaris. Ik hoorde het toevallig van een bekende, anders was ik het misschien nooit te weten gekomen."

Notaris Fletcher nam een snuifje. ,,Dat zou ik bijzonder betreurd hebben," zei hij, ,,want in dat geval zou u een aanzienlijk kapitaal zijn misgelopen. Eh. . . u neemt me niet kwalijk, meneer Dellacorde, maar u zult er geen bezwaar tegen hebben om u te legitimeren, hoop ik? U begrijpt. . ."

,,Natuurlijk! Natuurlijk!" zei Harry. Hij haalde de papieren te voorschijn die hij van Arturo's kamer had meegenomen en legde ze op het bureau van notaris Fletcher. ,,Is dit voldoende, notaris?"

De ander keek de stukken door en schoof ze met een knikje terug. ,,Dank u, meneer Dellacorde, dat is in orde zo. Misschien mag ik dan beginnen met u mijn deelneming te betuigen met het overlijden van uw grootvader, de heer Bonari."

,,Ach," zei Harry, ,,is grootvader dood, notaris?"

,,Inderdaad," bevestigde notaris Fletcher. ,,U kon dat natuurlijk niet weten, doordat u en uw ouders geen contact met hem hadden, maar de heer Bonari is ruim vier maanden geleden, op 2 juni om precies te zijn, in Arrento overleden.

Het is u natuurlijk bekend dat uw grootvader indertijd ernstige bezwaren tegen het huwelijk van uw vader en moeder had en dat hij ze daarom nooit meer heeft willen ontmoeten, maar blijkbaar strekte zijn toorn zich niet tot u uit.

Hij heeft tenminste in zijn testament bepaald dat aan u een som moet worden uitgekeerd van honderdvijftigduizend dollar, op voorwaarde dat dit geld binnen een half jaar na zijn overlijden door u persoonlijk zal worden opgevraagd. Zou dit niet het geval zijn, dan dient deze som aan de andere erfgenamen in gelijke delen te worden uitgekeerd."

De laatste woorden drongen nauwelijks tot Harry Dobbin door. Hij had zich aan de leuningen van zijn stoel vastgegrepen en keek de notaris met grote ogen aan. ,,Honderdvijftigduizend dollar. . ." fluisterde hij. ,,Zei u honderdvijftigduizend dollar?"

,,Dat is juist," beaamde notaris Fletcher. ,,Ik begrijp dat u daar even van schrikt, meneer Dellacorde. Het is een heel kapitaal en zeker als het zo onverwacht komt. Maar u zult er nog een hele reis voor moeten maken."

,,O," zei Harry teleurgesteld. ,,Ik dacht dat u me dat geld zou geven."

Notaris Fletcher haalde een velletje papier uit zijn bureau en reikte het zijn bezoeker toe.

,,Nee," zei hij, ,,u zult er voor naar Italië moeten. Dit is de man bij wie u zijn moet; notaris Emanuele Carino te Arrento, in de provincie Emilia."

,,Naar Italië," herhaalde Harry bedrukt. ,,Daar is geld voor nodig, notaris, en dat heb ik helaas niet."

,,Daar is rekening mee gehouden," stelde notaris Fletcher hem gerust. ,,Ik ben gemachtigd u een voorschot van duizend dollar uit te betalen en ik neem aan dat dit ruim voldoende zal zijn om uw reis te bekostigen."

Hij legde een blank vel papier voor zich en terwijl Harry Dobbin in spanning toekeek, doopte hij zijn pen in de inkt en begon met sierlijke halen te schrijven.

Toen Arturo Dellacorde die avond thuiskwam, stond mevrouw Simms hem in de gang op te wachten en zodra ze hem zag, zwaaide ze opgewonden met een krant. ,,Meneer Dellacorde, u wordt gezocht! Hier, leest u zelf maar!"

Ze duwde Arturo de krant onder zijn neus. ,,Ziet u het? Ziet u het? Het is de krant van gisteren, maar ik las het vanmiddag pas. Gisteren had ik geen tijd, begrijpt u. Dat kwam door die nieuwe meneer van wie ik u vertelde. Ziet u het wel, meneer Dellacorde? U moet bij een notaris komen. O, ik weet zeker dat het iets bijzonders is!"

,,Mag ik het uitscheuren?" vroeg Arturo en zonder het antwoord af te wachten ritste hij de advertentie uit de krant en liep naar boven. ,,Een notaris," mompelde hij. ,,Het moet iets met daarginds te maken hebben, dat kan niet anders. Misschien is het beter dat ik maar meteen ga."

Hij haalde wat kleren uit de kast en nadat hij zijn valies gepakt had, ging hij naar het kastje en haalde de doos te voorschijn waarin hij zijn papieren bewaarde.

Even later kwam hij met een bleek gezicht de kamer binnen, waar mevrouw Simms juist de tafel dekte. ,,Mevrouw Simms, mijn papieren zijn weg! Ik had ze altijd in een doos in dat mahonie kastje en nu zijn ze er niet meer!"

,,Uw papieren?" vroeg mevrouw Simms. ,,Wat voor papieren bedoelt u?"

,,Mijn geboortebewijs," zei Arturo, ,,en nog een paar andere dingen. Ik heb ze jarenlang in die doos gehad en nu zijn ze ineens verdwenen."

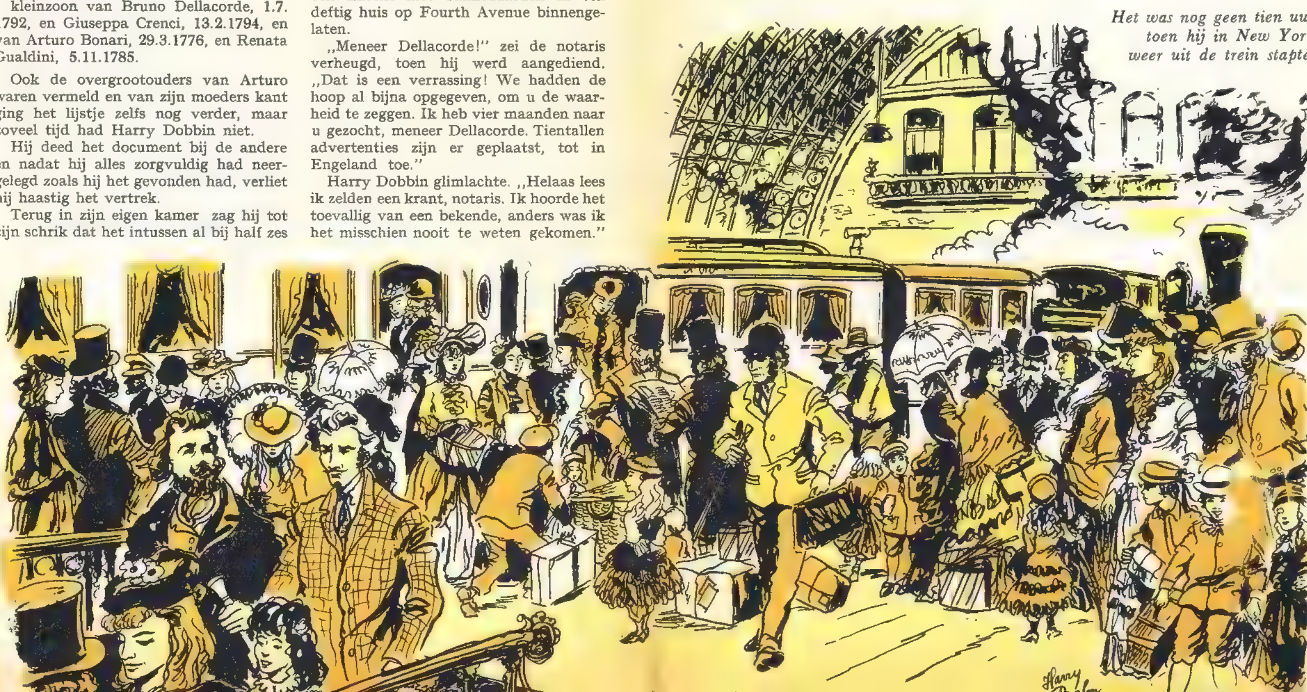
Plotseling schrok hij op. ,,Goeie genade, mevrouw Simms, die nieuwe huurder, die meneer Dobbin, zei u niet dat hij op reis is gegaan?"

,,Zeker," bevestigde mevrouw Simms. ,,Hij moest. . ."

Arturo wachtte de rest van haar woorden niet af, haalde zijn koffertje en haastte zich naar het station.

De volgende morgen ontving notaris Fletcher opnieuw bezoek van een jongeman, die bij hem werd aangediend als Arturo Dellacorde en toen deze bezoeker na een lang gesprek tenslotte zweeg, keek de notaris hem ernstig aan.

SLOT VOLGT

Het was nog geen tien uur toen hij in New York weer uit de trein stapte.

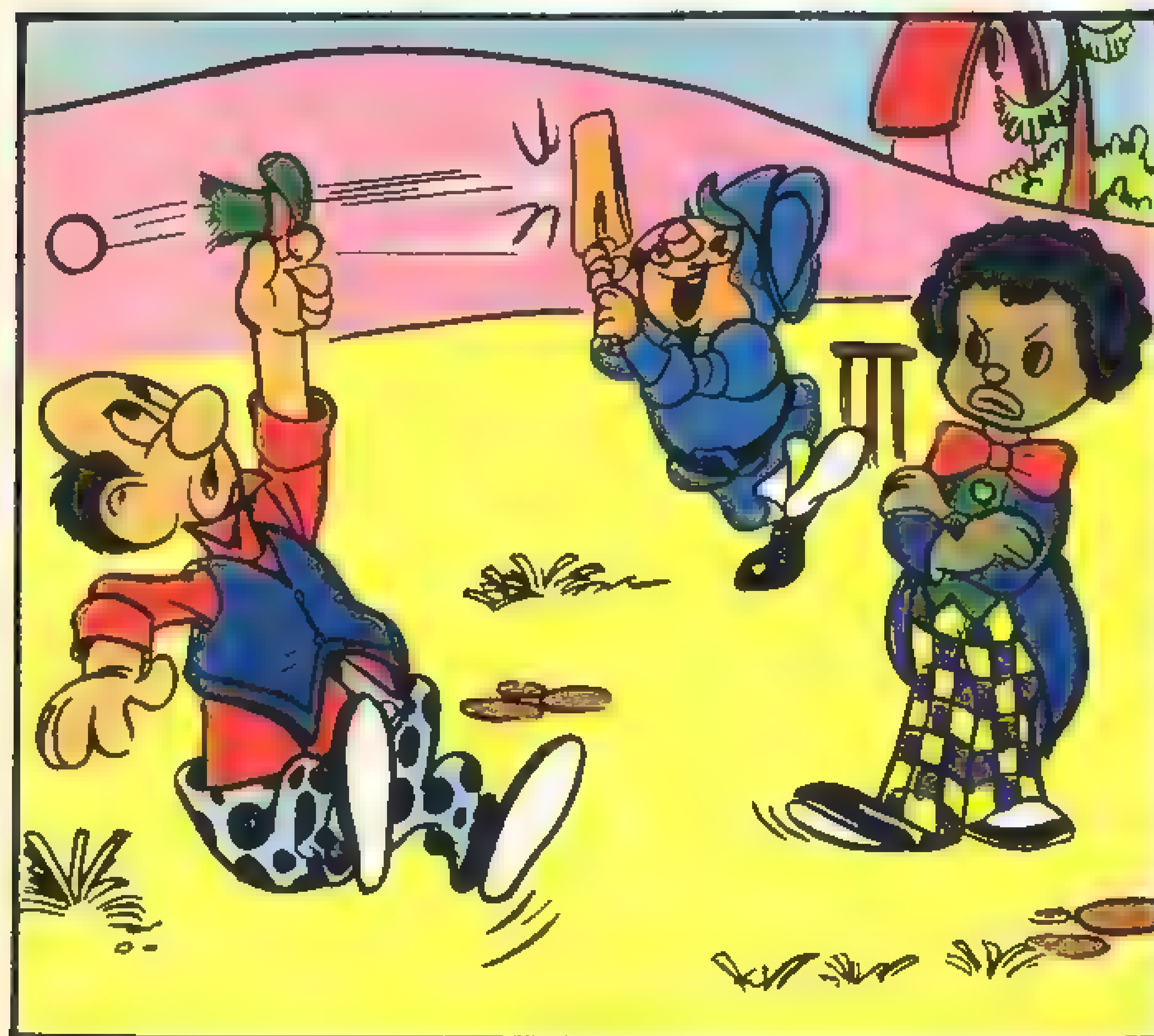
SPELEND

Kwink de clown heeft een neef die Kwonk heet en deze Kwonk is ook clown van zijn vak. Op een mooie dag ontmoette Kwonk de lakei Pogo en zijn vriend Kroesje, die samen aan het cricketen waren. „Hallo, lui!" riep Kwonk. „Hoe staat de wedstrijd ervoor? Mag ik met jullie meedoen?"

„Kun je goed ballen vangen?" vroeg Kroesje. „O ja," zei Kwonk trots, „dat kan ik wel!" Toen besloten Pogo en Kroesje dat de clown mee mocht doen. Maar al gauw bleek dat Kwonk helemaal niet goed was in het vangen. Bijna elke bal liet hij door zijn handen glippen. Kroesje werd kwaad.

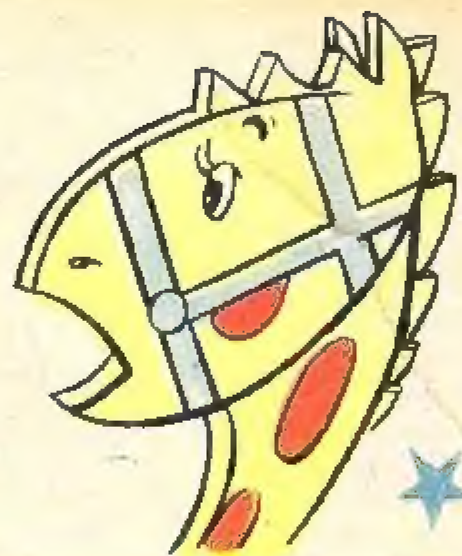

„Opschepper," bromde hij. Toen deed Pogo weer een slag. „Nu moet ik de bal toch een keer goed vangen," zei Kwonk. „Weet je wat, ik zal hem in mijn hoed opvangen!" En dat deed hij. Maar helaas vloog de cricketbal met een flinke vaart dwars door het hoedje van de arme clown heen.

„Ik zal je nog één keer een kans geven," zei Kroesje. „Als je de bal nu wéér mist, moet je het veld uit!" „Afgesproken, hoor," zei Kwonk. „Reken maar dat ik deze keer mijn uiterste best zal doen!" Pogo deed een harde slag en daar holde de clown zo hard hij kon achter de bal aan.

SPEELGOED

Deze bal móét ik vangen! dacht Kwonk. Anders mag ik niet meer meedoen! Hij rende achter de bal aan, maar in zijn haast vergat hij om te kijken waar hij liep. „Kijk uit!" riep Tommie. Maar het was al te laat. De arme Kwonk liep tegen een tafel aan, waarop limonade klaarstond.

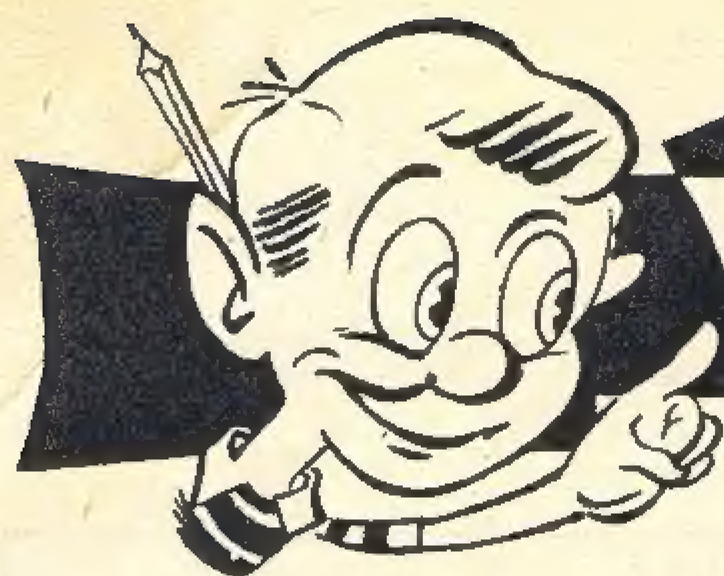
Bang! Kwonk viel op de grond, de schaal met limonade en de glazen kwamen boven op hem terecht. Kroesje was erg kwaad. „Nu is het genoeg," zei hij. „Als je zo slecht bent in het vangen van ballen, kun je niet meedoen!" En vlug liep hij naar Pogo, terwijl Kwonk in het gras bleef zitten.

„Wat jammer," zuchtte Kwonk. „Ik wilde juist zo graag meedoen!" Toen begon Tommie te lachen. „Ik zal ervoor zorgen dat je wél kunt meedoen!" zei hij. „Ga maar eens mee!" En voor Kwonk van zijn verbazing bekomen was had Tommie hem meegenomen naar een winkel van hengelsportartikelen.

In de winkel kocht Tommie zeven mooie schepnetjes en die bond hij aan de clown vast. „Nu zul je vast geen enkele bal meer missen!" lachte hij. En Tommie had gelijk. Iedereen moest lachen, toen Kwonk weer op het veld verscheen, maar hij miste voortaan geen enkele bal meer.

WIE PUZZELT ER MEE?

Voorzet-raadsel

VERGAAN
UITERLIJK
EGAAL
LAND
ZUUR
IEMAND
TELLING

Van deze zeven woorden moet je andere maken door er één letter voor te zetten. Omschrijvingen zijn overbodig, omdat je telkens maar op één manier een goed woord kunt maken. Je probeert dus maar net zo lang tot je de goede woorden gevonden hebt. In dat geval moeten de eerste (dus toegevoegde) letters van boven naar beneden gelezen de naam van een stad in Frankrijk vormen.

VISITEKAARTJE

P. VERGEER
ELST

Welk beroep heeft deze dame?

OPLOSSING „EEN „SPANNEND MOMENT . . ."

De zeven verschilpunten waren:
Bal, gezicht van de rechtse speler, truiboord van de midvoor, kousen van de midvoor, streep op de broek van de rechtse liggende speler, wenkbrauwen van de rechtse liggende speler, stenen.

E-PUZZEL

1				E		E	
2			E		E		
3	E				E	E	
4		E				E	
5		E		E			
6	E			E			E
7		E		E		E	

In dit vierkant ga je van links naar rechts de hieronder gevraagde woorden invullen. Alle woorden bevatten als klinkers alleen maar de letters E en die zijn voor het gemak maar vast op hun plaats gezet.

Als je klaar bent en de juiste woorden gevonden hebt, moet je op de eerste rij van boven naar beneden ook een woord kunnen lezen en wel de naam van een vogel.

1 Hersenpan
2 Geschenk; ook: aanwezig
3 Gedeelte van een nalatenschap
4 Iemand, die recht spreekt
5 Aards
6 Rampzalige toestand
7 Land besturen

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Oplossing van de puzzel, ingezonden door René Theunissen in Geldrop:

A S S E N
R O G G E
D R O O G
E N K E L
N O O R D
N E V E N
E R K E R
N E G E N

Op de eerste rij van boven naar beneden lees je het woord:

ARDENNEN.

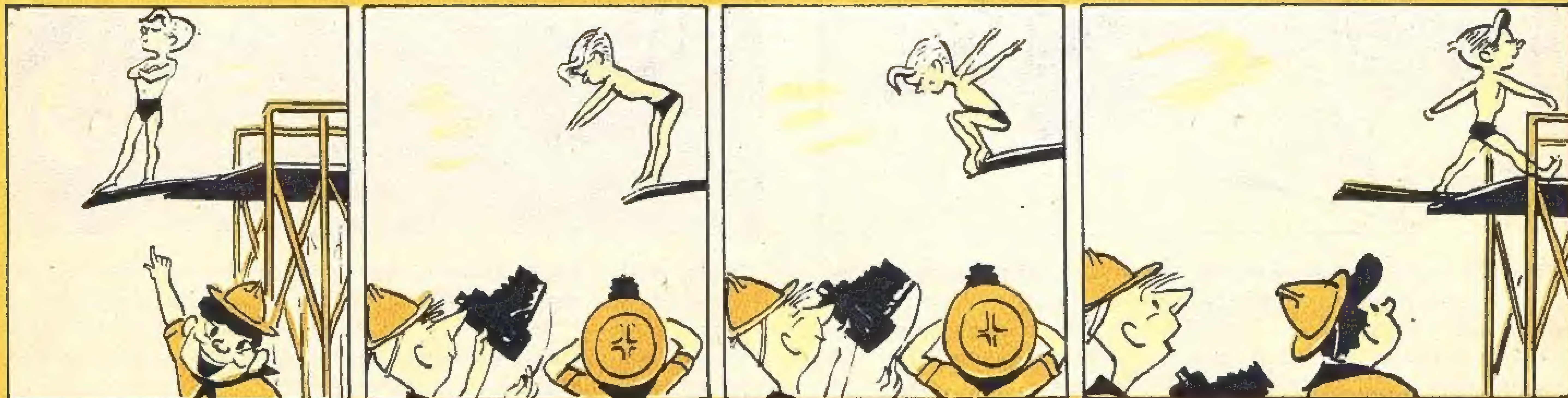
Oplossing zandloperpuzzel van Marion Zwartjes in Rotterdam:

R E G E N
E R E N
R E N
E N
N
I N
T I N
T I E N
T R E I N

ZIEKENLIJSTJE

Deze week vragen we jullie aandacht voor Hetty van Antwerpen, Frederikplein 28 in Rijen (N.-Br.). Hetty heeft een auto-ongeluk gehad en moet voorlopig in het gips liggen. Haar hobby is het sparen van ansichtkaarten. Namens Hetty wel bedankt voor jullie reacties!

DICKIE DAPPER

De gouden kraag

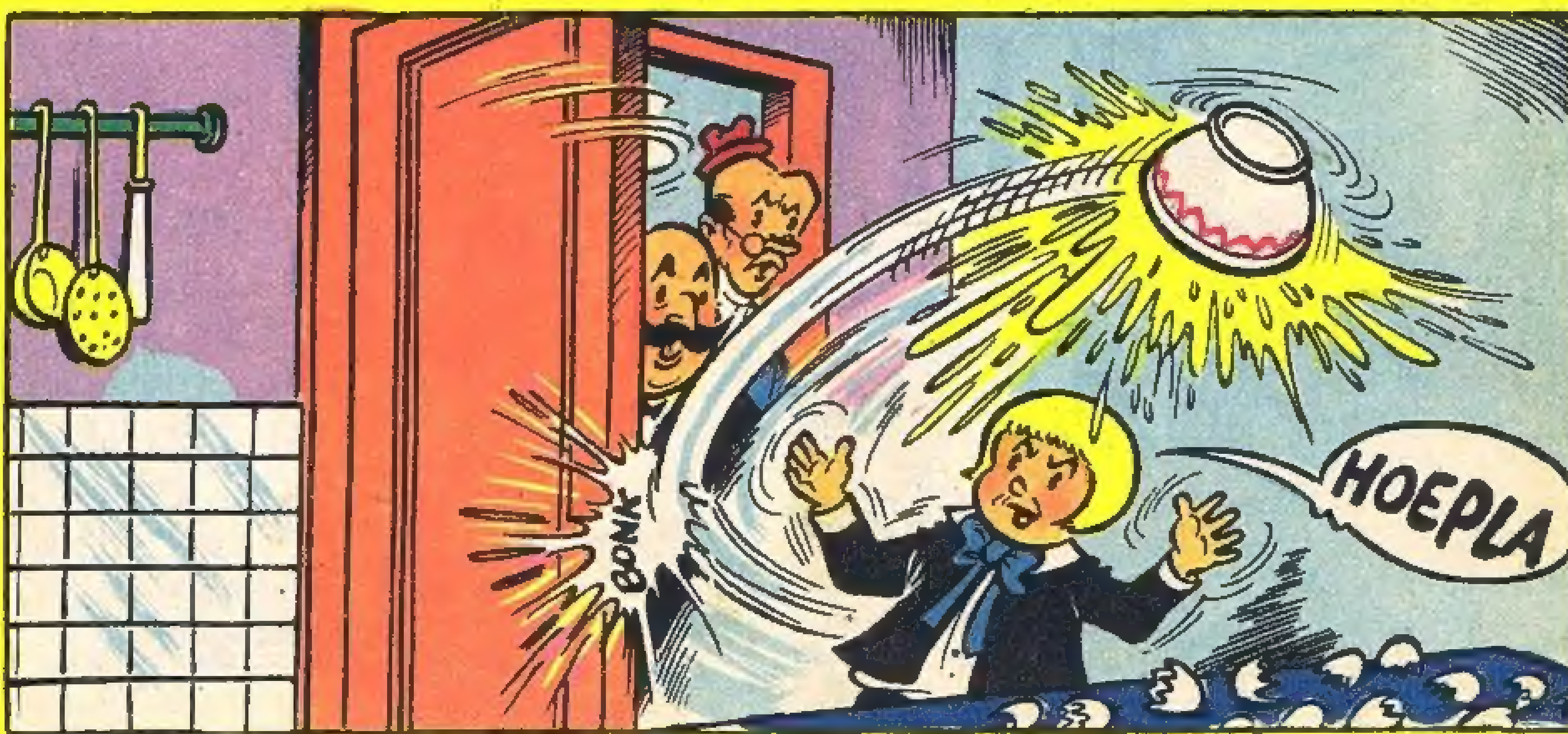

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.